

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2010. szept.–okt.
XV/5. szám

Ára: 290,- Ft

Nagysárolak – oltárkép

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regöczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Pater noster,
qui es in caelis,
Sanctificetur nomen tuum,
Advéniat regnum tuum,
Fiat voluntas tua,
sicut in caelo, et in terra.
Panem nostrum
quotidiánum da nobis hodie,
Et dimitte nobis débíta
nostra, sicut et nos dimittimus
debitoribus nostris.
Et ne nos inducas in tentationem.
Sed libera nos a malo.
(Quia tuum est regnum, et
potestas, et glória in saecula.)
Amen.

Mi Atyánk,
aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a Te neved!
Jöjjön el a Te országod! Legyen
meg a Te akara-tod, amint a
mennyben, úgy a földön is!
Mindennapi kenyerünket add
meg nekünk ma!
És bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az
ellenünk vétkezőknek!
Ne vigy minet kísértésbe, de
szabadíts meg a gonosztól!
(Mert tiéd az ország, a hatalom
és a dicsőség mindörökké.)
Ámen.

Az Úr imádsága – Oratio Domini.....	1
Bangha Béla SJ: Miért ragaszkodik a katolikus Egyház szertartásaiban a latin nyelvhez? ...	1
Joseph Ratzinger: A „népoltár” nem előírás	2
Jézus nevére	5
Prohászka Ottokár: Ez az én Testem.....	7
Hogyan is kell helyesen viselkednünk a templomban – és azon kívül?	9
A kis Jézus szeretete Szent József iránt.....	11
Vajda József: Hiszem az örök életet.	12
Prohászka Ottokár: Szent Imre herceg	23
Prohászka Ottokár: Szent Erzsébet.....	24
XVI. Benedek pápa: Clairvaux-i Szent Bernátról.....	26
Prohászka Ottokár: Szent Mihály arkangyal	27
Az angyalok szerepe	28
A Szentlélek kegyeltje – folytatás	30
Mária-kegyhelyek	
Nagysároslak (Moschendorf)	33
Imádkoztunk még egy darabig	33
Mária korszaka	
A helyes Mária-tiszteletről.....	34
A félelem a Sátán műve	36
Beszámoló a Máriás Papi Mozgalom életéből.....	40
Rózsafüzér	
Rosarium Virginis Mariae – folytatás.....	43

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Schio, Olaszország – Szeretet Királynője

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Az Úr imádsága – Oratio Domini

Katolikus Egyházunk ma is megkívánja tőlünk, hogy a szentmise ordináriumát, a válaszokat, valamint az alapvető imádságokat tudjuk az Egyház anyanyelvén, latinul is imádkozni. Ennek jegyében új sorozatot indítunk (a borító belső oldalán), melyben ismertetjük a legfontosabb imádságaink latin szövegét. Elsőként az Úr imádságát (lat. *Oratio Domini*) mutatjuk be. Az *evangéliumokban* a Miatyánk a hegyi beszéd része (Mt 6,9-13; Lk 11,2-4). A liturgiába *Máté* változata került, a *Didakhé* 8,2 szerint az ősegyház is ezt imádkozta (Mt 6,9-13). Aquinói Szent *Tamás* szerint a Miatyánkban „nemcsak mindazért imádkozunk, ami után jogosan vágyakozhatunk, hanem abban a sorrendben is kérjük, amelyben vágyakoznunk kell utána; így ez az imádság nemcsak kérni tanít, hanem alakítja egész érzületünket is” (STh II-II, 83, 9.). A liturgikus gyakorlat a *Didakhé* (a legrégebbi ránk maradt egyházi rendtartás a második század első feléből) tanúsága szerint a Miatyánkot igen korán doxológiával zárta: „Mert tiéd a hatalom és a dicsőség mindörökké”. Az Apostoli Kontsitúciók (egyházjogi és liturgikus szabályok 380 körül keletkezett gyűjteménye) „az ország”-ot is hozzátette: „Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké”.

Miért ragaszkodik a katolikus Egyház szertartásaiban a latin nyelvhez?

Bangha Béla SJ

Először is: az anyanyelv a katolikus Egyház imaéletében úgy is sokkal nagyobb szerepet játszik, mint bármily nemkatolikus felekezetében, mert a katolikus Egyház gazdag ima- és ájtatossági élete, litániái, olvasói, szenténekei, népies áhítatgyakorlatai mind az édes anyanyelven folynak s ezek mennyiségileg is messze felülmúlják azt a heti egyórás istentiszteletet, amellyel a nemkatolikus templomokban találkozunk.

Másodszor azonban: a katolikus Egyház azért ragaszkodik a latinhoz mint egyházi nyelvhez, mert ezzel is kifejezésre akarja juttatni minden nemzeti és nyelvi különbségen túlemelkedő egységét. Könnyű az anyanyelvvvel boldogulni ott, ahol egynyelvű a nép, de ahol két- vagy soknyelvű, egyszerre előállnak az áldatlan nemzetiségi vetélkedések s az Anyaszentegyház leg-

alább a hivatalos istentiszteleti funkcióiba ezeket a versengéseket belevonni nem kívánja. A latin mindenkié, abban nem lehet versengés.

Kifejezésre jut továbbá a latin által az Egyház páratlan ősisége és apostoli jogfolytonossága. A latin nyelv az a híd, amely minket, a XX. század gyermekeit, megszakítatlan, élő folytonosságban egybekapcsol az őskeresztényekkel s azoknak istentiszteleti életével; a katakombák és amfiteátrumok vértanú püspökeinek és pápáinak, papjainak és világi híveinek imádságával s énekével; egybekapcsol minket egymással is, országhatárokon és óceánokon keresztül. Mily felemelő érzés tudni, hogy ezt a görög Kyrie eleison-t, ezt a latin Pax vobis-t már a vértanúegyház ugyanígy sírta és énekelte, s ugyanúgy éneklé azt ma is az Egyház Angliában és Franciaországban, Spanyol- és Olaszországban, Konstantinápolyban és Kínában, Madagaszkárban és a san-franciscoi templomokban! Az időn és téren túlemelkedő, örök krisztusi Egyháznak gyönyörű szimbolizmusa ez az egységes, ősi latin nyelv, amelyet igazán kár lenne feláldozni, mikor a hazai nyelvnek használatára is bőségesen jut alkalom s a latin szöveg lényegét is könnyű megérteni a széltében használt magyar misekönyvek segítségével.

A „népoltár” nem előírás

Joseph Ratzinger

Előző számunkban közöltük Uwe Michael Lang oratoriánus atya 2006. november 17-én Budapesten tartott előadását a Liturgikus imairányról, amit Az Úr felé fordulva – A liturgikus ima-irány című világhírű könyvének magyarországi bemutatóján mondott el a Központi Szemináriumban. Lang atya könyve az Ecclesia gondozásában jelent meg, jelenleg is kapható. A mű előszavát a Hittani Kongregáció korábbi prefektusa, a később pápává választott Joseph Ratzinger bíboros írta. Ezt olvashatjuk a következőkben.

A rendszeres templomba járó számára a II. Vatikáni Zsinat reformjainak két legszembetűnőbb hatása a latin eltűnése és az oltárnak a nép felé fordítása volt. Azok, akik elolvassák az ide vonatkozó szövegeket, megdöbbenve láthatják, hogy **valójában egyikről sincs szó a zsinati dekrétumokban**. Az anyanyelv használata kétségtelenül *meg van engedve*, elsősorban az igeliturgiában, de a zsinat ezt megelőző, általános érvényű szabálya azt mondja:

„A latin nyelv használatát a részleges jog érvényben maradása mellett a latin rítusokban meg kell tartani.” (Sacrosanctum Concilium, 36.1.)

Semmi sincs a zsinat szövegében arról, hogy az oltárt a nép felé kellene fordítani; e pont először egyes zsinat utáni instrukciókban jelenik meg. A legfontosabb direktíva az 1969-ben kibocsátott *Institutio Generalis Missalis Romani-nak*, az új misekönyv általános rendelkezéseinek 262. pontjában található. Ez azt mondja: „Előnyösebb, ha a főoltárt a faltól elválasztva építik föl, úgy, hogy az oltár könnyen körüljárható legyen, és azon a nép felé fordulva (*versus populum*) lehessen misézni.”

A 2002-es misszale általános rendelkezései változatlanul megismétlik ezt a szöveget, kivéve a következő hozzáadást: „ami kívánatos, ahol lehetséges”. Sokfelé úgy vették ezt, mint az 1969-es szöveg szigorítását, mely azt jelentené, hogy most már általános kötelezettség van a nép felé fordított oltár felállítására, „ahol ez lehetséges”.

Ezt az értelmezést azonban elvetette az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció 2000. szeptember 25-én, amikor kijelentette, hogy az „*expedit*” (kívánatos) szó nem jelent kötelezettséget, csupán egy javaslatot. A fizikai irányulást – mondja a kongregáció – meg kell különböztetni a szellemitől. Még ha egy pap *versus populum* miséz is, neki mindig *versus Deum per Jesum Christum* (Isten felé, Jézus Krisztus által) kell irányzódnia. Rítusok, jelek, szimbólumok, szavak soha sem képesek kimeríteni a megváltás misztériumának belső valóságát. Ezért a kongregáció óv bármi egyoldalú és merev állásfoglalástól ebben a vitában.

Ez egy fontos értelmezés. Fényt vet arra, mi relatív a liturgia külső szimbolikus formáiban, és gátat vet a fanatizmusnak, mely sajnos nem ritka az utolsó negyven év vitáiban. Ugyanakkor rávilágít a liturgikus cselekmény belső irányulására, mely sohasem fejeződhet ki a maga teljességével a külső formákban. ***Ez a belső irányulás ugyanaz a pap és a hívők számára: az Úr felé kell fordulniuk, az Atya felé Krisztus által a Szentlélekben.*** A kongregáció válasza így egy új, szabadabb diszkussziókat nyit utat, melyben kutathatjuk a legjobb módot arra, hogyan vigyük át a gyakorlatba az üdvösség misztériumát. A kutatást nem egymást elítélve kell végeznünk, hanem gondosan egymásra figyelve, s ami még fontosabb, magának a liturgiának belső vezérletére figyelve. Amikor állásfoglalásokat „zsinat előttinek”, „reakciónak”, „konzervatívnek”, „progresszívnek”, „a hittől idegennek” minősítünk, nem érünk el semmit. Amire szükség van: egy új, kölcsönös nyíltság, hogy a Krisztusra emlékezés legjobb megvalósítását keressük.

Uwe Michael Lang, a London Oratory tagja e kis könyvben a liturgikus imairány kérdését tanulmányozza történeti, teológiai és pasztorális szempontból. Úgy tűnik számomra, hogy kiváltságos időpontban veszi fel újból a vita fonalát, a vitáét, mely az ellenkező látszat ellenére sohasem szünetelt, a II. Vatikáni Zsinat után sem. Az innsbrucki liturgista, Andreas Jungmann, a zsinat liturgikus konstitúciójának egyik mérnöke, kezdettől fogva határozottan ellene volt az olyan polémikus jelszavaknak, hogy a pap korábban „a népnél hátat fordítva misézett”. Azt hangsúlyozta, hogy **nem a papnak a néptől való elfordulásáról van itt szó, hanem arról, hogy ugyanabba az irányba néz, mint a nép.** Az igeliturgiának valóban hirdető és párbeszédese jellege van, melyhez a megszólítás és a válasz hozzátartozik. Az eucharisztia liturgiájában azonban a pap a népet átvezeti az imádságba, és ezért a néppel együtt az Úr irányába fordul. Ezért, érvel Jungmann, **a pap és a nép közös imairánya tökéletesen illik a liturgikus aktushoz, és megfelel annak.** Louis Bouyer (Jungmannhoz hasonlóan a zsinat egyik vezető liturgistája) és Klaus Gamber ugyanezt a kérdést vetette fel, mindegyik a maga módján. Nagy tekintélyük ellenére képtelenek voltak eleinte hangjukat hallatni, olyan erős volt az a tendencia, mely a liturgikus celebráció közösségiségét hangsúlyozta, és ezért a pap és a nép szemtől-szembe helyzetét abszolút szükségesnek tartotta.

A légkör az utóbbi időkben némileg oldódott, s így lehetővé vált, hogy olyan kérdések, melyeket Jungmann, Bouyer és Gamber tett fel, újból felfedjenek anélkül, hogy mindjárt a zsinat-ellenes érzület gyanújába keveredjék valaki. A történeti kutatás nyomán kevésbé számít magáncsatározásnak a vita, és a hívők között is növekszik az érzékenység egy olyan elrendezés problémái iránt, mely alig mutatja nyitottnak a liturgiát a fölöttünk lévő dolgokra és az eljövendő világra.

Ebben a helyzetben Lang élvezetesen objektív és polémiától mentes könyve értékes vezető. Anélkül, hogy jelentős új felfedezéseket ígérne, gondosan bemutatja a közelmúlt kutatásainak eredményeit, és elének adja az anyagot, ami szükséges a jó tájékozódáson alapuló megítéléshez. A könyv különös értéke, hogy megmutatja Anglia egyházának hozzájárulását a kérdéshez, és hogy figyelmet szentel annak a szerepnek, amelyet a 19. századi Oxford Mozgalom játszott (mely John Henry Newman konverzióját is eredményezte). Ilyen történelmi tényekre építve jut el a szerző a teológiai választások előterjesztéséhez, és remélem, hogy a könyv, egy ifjú tudós munkája, segíteni fogja az erőfeszítést a szent liturgia jobb megértéséért és méltó be-

mutatásáért – olyan erőfeszítést, mely minden nemzedéknek szükségszerű feladata. Kívánok a könyvnek széles körű és figyelmes olvasótáborot.

(Előszó Uwe M. Lang: Az Úr felé fordulva című könyvéhez)

Jézus nevére

Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban (Róm 14,11)

Jézus nevére, Jézus jelenlétére hajoljon meg minden térd még az alvilágban is! Ez a Rómaiakhoz írt levél komoly elvárása.

Érdekes módon két szélsőséget lehet tapasztalni ma a sokféle gyakorlat között. Az egyik szélsőség abban nyilvánul meg, hogy a rózsafüzér imádkozása közben minden Üdvözlégy közepén, Jézus nevének említésére meghajolnak az imádkozók. A másik szélsőség, hogy még az Oltáriszentségben megjelenő, vagy előttünk levő Jézus Krisztus előtt sem térdelnek le, esetleg egy kis „pukkedlit” (térdhajtásra emlékeztető mozdulat egy harmada) csinálnak a hívek, vagy egy kis fej biccentést.

Pál apostol egyértelművé teszi, hogy Jézus nevére, már az ő említésére is le kellene térdelnünk. Ez a gyakorlatban annyit jelentene, hogy amikor tömegesen észlelnénk, hogy most le kellene térdelnünk, mert Jézus neve elhangzott, addigra már ki is mondtuk és már más szavakat mondunk. Ezért amikor Jézus neve az imádságok között elhangzik (ez a két szótag), nagyon nehéz lenne mindig letérdelni – bár nem lehetetlen ez sem.

Én olyan liturgikus mozgást tanultam, hogy amikor kifejezetten Jézusról van szó az imádságban, valamilyen fokozott odafigyeléssel, akkor legalább hajoljon meg az ember. Ilyen a vasárnapi szentmisében kétszer szokott előfordulni, egyik a Dicsőségben, ahol egy fokozás van „te vagy a szent, te vagy az Úr, te vagy...” és a végén kimondjuk: „Jézus Krisztus” ekkor legalább hajoljunk meg. A másik a Hiszekegy alatt, amikor Jézus megszületéséről van szó, akkor Karácsonykor valóban le is térdelünk, de év közben legalább hajoljunk meg Jézus valós földön való megjelenésének dicséretére.

Papjaink közül kevéstől és nagyon ritkán hallunk az Oltáriszentségben valóságosan köztünk lakó Jézus Krisztus dicséretéről. Oly ritkán kerül szó arról, hogy ennek milyen fenntartó ereje van, hogy Ő mennyire vár minket állandóan a templom hideg csendjében a Tabernákulumban, ezért nem csoda, hogy a hívek egyre inkább kezdenek leszokni arról, hogy a kényelmetlen

térdelemmel üdvözölkék Őt. A másik viszonylag általános probléma, hogy az átváltoztatás alatt, amikor megjelenik valóságosan Jézus Krisztus a Szentostyában, akkor a hívek egy része maximum feláll, de nem is igyekeznek letérdelni. Ezt sajnos néhány templomban nehéz is megtenni, ahonnan eltávolították a térdeplőket, vagy olyan székeket alkalmaznak, melyeknek merevítő lécei miatt lényegileg lehetetlen is letérdelni. Itt különösen kínos a padlóra térdelni – bár elődeink ezt gyakorolták évszázadokon át...

Jó lenne erről gyakrabban el-gondolkodni egymás között a híveknek is, de a papokkal közösen is. Mert az Oltáriszentség tiszteletének a hiánya, a tisztelet kifejezésének, a térdhajtás látványának a hiánya is az Egyház lelki gyengülését eredményezi már napjainkban is. Ugyanez vonatkozik a szentáldozás milyenségére is. Lehet, hogy egy-egy embernek adott esetben egy-két évig is talán mindegy, hogy nyelvre vagy kézbe áldozik, mert még a hite valahol mélyen meg volt alapozva. De társadalmi szinten egyértelmű összefüggés mutatható ki a kézből áldozás elterjedése és a hit meggyengülés között.

Mekkora lelki különbség van a kétféle áldozásban. A „hagyományos” áldozásnál odatérdelek a térdeplő rácshoz és **várom** az Úr érkezését, és amikor mély **alázattal** a nyelvemre megkaptam, nem kell azonnal tovább mennem, hanem néhány pillanatig eltölthet az az öröm, hogy **meglátogatott** Ő, Jézus Krisztus. És mennyire más lelkileg az a helyzet, amikor érdemben folyamatos gyaloglás közben a kezemre kapom Jézus Krisztust, Akivel gyaloglásom közben **megáldoztatom magamat**. Természetesen nem is tudok ilyenkor azzal törődni, hogy lehullik-e egy-egy darabka a Szentostyából vagy sem. Pedig Egyházunk tanítása szerint a Szentostya minden parányi darabkájában Jézus Krisztus valóságosan jelen van!

Az önmagunk megáldoztatása évek folyamán a hozzáállásban megváltoztatja a hívek igen széles rétegét. Megváltoztatja a hívek lelki hozzáállását az Oltáriszentséghez. Megváltoztatja azt az érzést, melyet egészséges (lenne) kifejleszteni a hívőnek: hogy „nem vagyok méltó, hogy hozzám jöjjön”, hiszen ki vagyok én Hozzá képest?

És itt kell újból megemlítenem, az apostol utasítását, hogy Jézus nevére, jelenlétére hajoljon meg minden térd. Ne gyalogoljon a láb, hanem hajoljon meg a térd...

Jánosy Gábor

Ez az én Testem

Prohászka Ottokár

„Vacsora közben Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s oda-nyújtotta tanítványainak, ezekkel a szavakkal: ”Vegyétek és egyétek, ez az én testem!” (Mt 26,26)

- a) Sehol sem állnak annyira egymással szemben az Isten nagy s az ember kicsiny gondolatai, mint itt. Változó gondolatainkkal szoktuk mérni a világot; belenézünk, s majd nagynak, majd meg kicsinynek tartjuk; szisztémákat csinálunk, aztán megint lerontunk; haladásunk romokon jár: no hát a hit is kis gondolataink romjain jár. Nekünk elég, hogy a szerető Jézus mondotta: Ez az én testem; jelenléte nekünk kegyelem és ünnep, ha nem értjük is. Az apostolok továbbadták nekünk; az evangéliummal világgá indult ez a misztérium. Katakombák falaira véste és festette az „Ecclesia Chrisophora” a gyűrűt, a lantot, a pálmát, Jézus szeretetének beszédes szimbolumait; szeplőtelen, tiszta nemzedéket nevelt kenyerén és borán, mely az eget kereste ... Gondolatai el voltak vele telve, énekei róla szóltak, minden oltára neki volt szentelve; nagyobbat nem talált, amit hinni, szeretni, énekelni, festeni, kőbe vésní lehetne. E nyomokon járok én is; hiszek; hitem ünnep, erővel s reménnyel teljes.
- b) E titok értésére ész nem elég, inspirált ész kell hozzá, mely szeret. Jézus megtette, mert szeretett. A szeretet alkotó erő; akaratot nagyra ez inspirál. Teremtett világot, mert szeretett; új világot teremt ismét, mert szeret. Ez a szeretet inspirál a hitre; aki tud szeretni, az tud hinni; „Nos credidimus caritati”! Minden kérdésemre csak a nagy szeretet felelhet. Van-e Megváltónk? Isten-e Krisztus? Megbocsát-e? Lehet-e lélekért meghalni? Lehet-e hitet mindennél jobban szeretni? Lehet-e végtelenül gyűlölni (pokol)? A szeretet ért hozzá; szeretet nélkül e kérdésekhez nincs kulcs. Hiszel-e a karácsonyban? Ha igen, hihetsz a húsvétban; és ha abban hiszel, miért kételkednél a szeretet szentségében?!
- c) Test, mely értetek adatik. Értetek, hogy ti ne menjetek tönkre; helytetek állok én ki az Isten igazságossága elé; haragja engem zúz össze. Nem igazságtalanság ez, hanem az elegettevő s engesztelő szeretetnek tüzes kinyilatkoztatása. Szemléljétek e kápráztató színekben égő tüzet; én gyújtottam azt meg, hogy megmelegedjétek, s általam s bennem Istent új, tüzes szeretettel szeressétek. – Ez áldozati érzelmekkel van jelen Krisztus a szentmisében, ezekkel lép Isten elé, közénk s közéje áll, és

szeretetért s ragyogó sebeiért kérünk és remélünk Istentől kegyelmet...
Értünk adja oda magát Krisztus... mily öröm, mily kincs ez nekünk, s
mily áldozat a szentmise!

Ez az én Vérem

„Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és ezekkel a szavakkal nyújtotta nekik:
„Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én Vérem...” (Mt 26,27)

- a) Jézus szent Vére örök ifjú erő, mert isteni Vér; a vértől függ az életenergia, a temperamentum, a típus. „A lélek a vérben van”. Ez az a regeneráló, fölfrissítő, földűítő erő. E vér éltető erejétől van a kereszténységben és a krisztusi lelkekben a szűzies, tiszta ifjúság üdesége s az a kimeríthetetlen termékenység; sem credóján, sem evangéliumán, sem tanán, sem törvényein, sem életén nem venni észre az öregség nyomát. Ez a Vér adja a szentek lendületét és izzó érzelmeit. Mindenre kész, ki áhítatos lelkesüléssel suttogja: „Az Úr kelyhét veszem s az ő nevét hívom segítségül”. „Ki fog elszakítani Krisztus szeretetétől?” Míg ez a Vér hevít, nincs baj; őrzöm a Vért, a szent Grált tisztelettel iszom, szívom magamba erejét. Stuart Máriával mondom: „Mindentől megfoszthatok, két kincset azonban el nem tagadhattok tőlem: hitemet s ereimben csörgedező királyi véremet”. Isteni nemzedékek vagyunk; titkunk, gondunk, kincsünk az isteni Vér.
- b) Ez a Vér bátorra tesz; nem éri be vele, hogy legyen, hanem terjeszkedni, hódítani akar; „bátorságra, merészségre nevel” (Tertull.); a rossz ellen e Vér erejében küzdök s biztosan győzök, mert 1. az aktuális szeretet érzelmeivel árasztja el lelkemet; egész valóm érzi, hogy Krisztus szeret, édes, tapadó szeretettel; első szentáldozásomtól, ifjúságom extázisain, meglett korom gyakorlati áldozásain át nagy útiköltségemig érzem ezt. Szeretem és birom; átkarolom, el nem eresztém, s vele birom vívmányaim aranybulláját s az örök élet testamentumát. 2. Legyőzöm a rosszat örömmel; az örvendező léleknek nincsenek nehézségei; az öröm a győzelem záloga; még meghalni is tudunk vele; a halál sötétségében is biztos utat nyit nekünk: Proficiscere anima christiana... Menj még a halálba is bizalommal, keresztény lélek! Szeretettel s örömmel győzöm le nehézségeimet.
- c) Sziénai Szent Katalin vérpadra kísért egy lovagot s fejét igazította a bárd alá; azután eléje térdelt s fölfogta kötényében a levágott fejet. „Valami szenvedélyesen édes szeretet fogott el, - írja gyóntatójának, - mikor a kivégzettnek vére freccsent rám és folyt végig rajtam, mert arra gondol-

tam, hogy más valaki úgy szeretett, hogy önként ontotta vérét értem”. –
A szentáldozás egyre szemem elé állítja azt a más valakit, aki úgy szeret,
hogy Vérét ontja, Vérében mossa meg lelkemet. „Ó Vér és tűz, ó véres
tűz, ó tüzes Vér!” (Sziénai szt. Katalin).

A Szentvér ereje

- d) Jézus Vére végtelen kincs, „pretium magnum”, lelkünk nagy ára! Isten végtelen irgalma, e szent kehely keretje. Honnan e vér? Isten kegyelméből. Tekintsd sziklás útját, párázatában a Szentlélek kegyelmeinek szivárványát. Tekintsd örök erejét; a „pondus aeternitatis”, az örökkévalóság energiája dolgozik benne. Hogy nézik a szentek az égből és a szenvedő lelkek a tisztító tűzből e szent Vérek szivárgását lelkeinkre? Én is így nézem, áhítatos csodálattal és hálával.
- e) Vére rajtunk; megtisztít; ez lelkünk harmata, ki nem száradunk. Megpermetezzük vele szentáldozásainkban érzelmeinket, jó föltételeinket; áldását lekérjük mindenre, cselekedeteinkre és a szenvedő lelkekre. „Vér, vér olthatja ki csak a kínt”, mondotta Suso Henriknek egy elhalt társa. Fölhasználok én is.
- f) Vére bennünk. „Én vagyok a szőlőtő, ti a vesszők”, mintha mondotta volna: Véreből éltek. Meleg élete árad belénk; mi szívjuk. Vére ég ereinkben s hevül arcunk pirjában. Ágnes mondotta: „Vére piroslik arcomon”. Vérét kiméljük, ha a mienket nagylelkűen följánljuk; mert nem szeretet az, ha pazaroljuk Krisztus Vérét s kiméljük a magunkét.

Hogyan is kell helyesen viselkednünk a templomban – és azon kívül?

Jó és időszerű kérdés ez. A katolikus templomban, Isten szent Egyházában a viselkedésnek épp úgy megvan a maga illemtana és rendje, mint ahogy a hívó ember számára a magaviseletnek kívánt és kerülendő formái egyaránt vannak az élet minden területén. Mégis általánosan tapasztalhatjuk, hogy sajnos nagyon sok szülő, és azután a nyomukba lépő fiatal nemzedék súlyos hiányosságokat mutat a katolikus keresztény élet illemtanának ismeretében és gyakorlásában.

E nagy szükségét látva új sorozatot indítunk útjára, melyben a helyes katolikus viselkedés megismertetésével foglalkozunk, különös tekintettel a templomi illemszabályokra. Gondolatmenetünket az istentiszteleti étellel

kapcsolatos alapvető megfontolásokkal kezdjük, amint arról Bangha Béla SJ ír a *Világnézeti válaszok* c. kiváló művében.

Az istentiszteleti élet a vallás legközvetlenebb megnyilatkozása: az a mód, ahogy az ember Istenével érintkezik, neki hódolatát bemutatja s kegyelmeit, áldásait kéri. Ahol vallás van, ha mégoly kezdetleges is, mint a pogány és vad népeknél, ott mindenütt van külső és belső istentiszteleti élet.

Krisztus Urunk maga is rendelkezéseket adott az istentiszteleti életre vonatkozólag, például amikor imádkozni tanított minket, s amikor hívei számára szentségeket, kegyelmi eszközöket rendelt. A részletek kidolgozását, az istentiszteleti élet külső módjának rendezését, mint minden olyan kérdést, amely Egyházának s nyájának további alakulására vonatkozik, Egyházára bízta, amelyre a hívek lelki kormányzatának jogát s kötelességét ruházta. Az Egyháznak mindig egyik legfőbb gondja volt az istentiszteleti életnek méltó keretek közé való foglalása, fejlesztése, a hívek lelki szükségleteihez való alkalmazása. Az Egyház [hagyományos] istentiszteleti élete valóban csodálatos színpompában s mélységes lélektani érzékkel ragadja meg az emberi élet minden fontosabb mozzanatát, a test és lélek minden igényét. Célja, hogy mindent megszenteljen vele s mindent, még a hétköznapi élet apróságait is, bizonyos fokig istenszolgálatá avassa. Mily meleg és változatos az egyházi év! Az egyházi ünnepek s azok tartalma! A szertartások csodálatos füzére! A szentségek lélekerősítő, lélektápláló s lélektisztító ereje! A szentek tiszteletének lelkeket buzdító és nevelő hatása! Azonban sajátságos: éppen ezen a téren jelentkezik a legtöbb ellentmondás is, a félremagyarázások és félreértések tömege. Nyugtalan, zavaros elemek belekötöttek az Egyház istentiszteleti életének még a legszebb és legnemesebb formáiba is, kifogást emeltek a szentségek, a szentek tisztelete ellen, még a jócselekedetek szükségességét s magát az erkölcsi szabad akaratot is kétségbe merték vonni. Azok, akik mindenáron hibát és gáncsot akarnak keresni Krisztus Egyházán, természetesen félremagyarázzák az egyházi és istentiszteleti élet leggyönyörűbb megnyilatkozásait is. Okvetetlenkedésük máig sem halkult el, bár az Egyház minden támadást diadalmasan visszavert s minden kételyt tökéletesen megoldott. Mivel azonban az ellentmondás egyre újra előmerészkedik, azért a válaszokat is mindig újra fel kell elevenítenünk, hogy minden egyes emberünk meg tudjon felelni a kérdésre, nemcsak hogy mit és miért hisz, hanem arra is: miért éljük Egyházunk istentiszteleti és kegyelmi életét.

Bangha Béla SJ szavai ma is érvényesek: rámutatnak arra a problémára, hogy az istentiszteleti életet illetően számos félreértés és hamis nézet terjedt el. Témafelvetésünk szempontjából ez különösen fontos azért, mert az istentisztelet teológiájában való, már-már általános kórságnak tűnő elemi járatlanság romboló tényező a hívők viselkedési kultúrájára nézve. A katolikus emberhez méltó – különösképpen is a templomi – viselkedés szabályainak ismertetését ezért úgy igyekszünk majd levezetni apró lépésekben, hogy a külső formához tartozó belső tartalmat is bemutassuk. Kérjük, hogy kérdésfelvetéseikkel, hozzászólásaikkal Olvasóink is gazdagítsák ezt a kis rovatot, ami reményeink szerint sok számon keresztül része lesz majd folyóiratunknak. Leveleiket várjuk a szerkesztőség címére!

Fülep Dániel

A kis Jézus szeretete Szent József iránt

Midőn együtt éltem szeretett Anyámmal és jegyesével, Józseffel, iránta is mély hálát, szeretetet és jóakaratot tanúsítottam. Hiszen hűségesen ragaszkodott Anyámhoz és Hozzá. Oly nagy tisztelettel, nagyrabecsúlással és alázattal bánt velünk, hogy megérdemelte Atyám, jó Magam és Anyám szeretetét. Midőn beszélni kezdtem, kedvesen szólottam hozzá. Megköszöntem neki, hogy szenvedett Értém és annyit fáradozott Irántam való szeretetből. E szavaknál vigasztalással töltöttem el lelkét, úgyhogy édes könnyeket ontott. Egyetlen szó az Én ajkamról örömmé változtatott minden keserűséget, melyet ebben a számkivetésben s a nagy szegénységben érzett. Bizony sokat szomorkodott, midőn szegénységemet, nyomorúságomat látta. Fájt neki, hogy jegyesét s Engem nem láthatott el mindazzal a kényelemmel, amelyet kívánt és szükségesnek tartott. Én is, szeretett Anyám is vigasztaltuk őt. Megmagyaráztam neki, hogy ez Atyám akarata s az Én akaratom. Ez megvigasztalta; szíve túlradt a szeretettől Irántam és Anyám iránt. Viszontszeretetünk is épp ilyen mély volt iránta. Mindig úgy tekintettük őt, mint hűséges őrzönket és bajainkban gondviselőnket. Sok kegyelmet kértem számára Atyámtól és mind gazdagabbá tettem erényekben. Lelke nagy érdemekkel gyarapodott. Gyakran engedtem, hogy karjába vegyen, kedveskedtem neki és kimutattam nagy vonzalmamat. Mindez egyre jobban megvigasztalta, megerősítette a kegyelemben, s gyarapította benne az isteni szeretetet s a többi erényeket. Kölcsönös szeretetnyilvánításainkat felajánlottam Atyámnak és arra kértem, vigasztalja meg ezzel azokat a hűséges lelkeket, akik

utánoznak Engem és követik példámat. Erősítse meg, becézze őket, ízleltesse meg velük szeretetének minden gyönyörűségét, ölelje át és szorítsa szívéhez őket, hogy annál szilárdabbak legyenek a kegyelemben és a szeretetben. Atyám megígérte, hogy mindezt bőkezűen meg kell még mondanom, hogy kevés olyan hűséges és szerető lélek akad a világon, mint amilyen József lelke volt. Atyám megelőzte őt boldogító kegyelmével, mégpedig oly módon, hogy Anyám után egyetlen lélek sem volt hozzá hasonló, egy sem kapott annyi kegyelmet Atyámtól, annyi szeretetet Tőlem és szeretett Anyámtól, egy sem részesült annyi kedvezésben és áldott kegyességben.

(Bajj Mária Cecília: Jézus benső élete II. – magán kinyilatkoztatás)

Az előző lapszámhoz mellékeljük a Katona Farkas O.Cist atyától kapott képeslapot, melyen a Fertő parti Hidegség kápolnája falán található dombormű állít emléket Buda visszafoglalásának (1686. 09. 02.), illetve az ehhez kötődő Szent Józsefnek való felajánlásunknak.

A képeslapot azzal a szándékkal küldtük, hogy minél többen emlékezzünk meg a Buda visszafoglalását követő cselekményről, melyben Szent József oltalmába ajánlották hazánkat. A roham előtt Avianói Márk, a pápa követe Szent József zászlóját magasra emelve biztatta a rohamra készülődőket, akiket három Mária-kongreganista nemes ifjú vezetett. Ekkor fogadták meg, hogy siker esetén hazánkat Szent Józsefnek ajánlják. A felajánlás a győzelem után megtörtént, de annak megélése várat magára. Ezért kívánjuk most ezúton is felhívni az olvasók figyelmét, hogy tegyünk magunkévá ezt a felajánlást, és imádkozzuk el a képeslap hátán található „Szent József, légy házunk ura...” imát minden szerdán, törekedve a rendszerességre. (a szerkesztő)

Hiszem az örök életet...

Vajda József

I. Pokol

Jézus példabeszédében a dúsgazdag bíborba, patyolatba öltözködött, dúsan lakmározott, élvezte gazdagságát, élvezte az életet. A szegény Lázár nyomorult koldus volt, tele betegséggel, tele fekélyekkel. Rongyos volt, nyomorult volt és éhes. Senki nem segített rajta. A dúsgazdag kutyái nya-

logatták sebeit. – Meghalt a koldus. Lelkéért eljöttek az angyalok. Elvittek Ábrahám „kebelére”, a szentek társaságába, ahol nagyon boldog lett. – Meghalt a gazdag is, eltemették. Lelke a pokolba került. A pokolban kínlódva messziről meglátta Ábrahámot és Lázárt. Hangosan könyörögni kezdett: Lázár mártsa be ujjá hegyét a vízbe és legalább egyetlen csepp vízzel hűsítse nyelvemet. – Ábrahám elutasítóan válaszolt erre: amit kérsz, az lehetetlen. Panaszra pedig nincs okod, hiszen jó dolgod volt életedben. Az elkárhozott azonban tovább könyörgött: öt testvérem van, akik úgy élnek – Istennel nem törődve – ahogyan én éltem. Küldd el Lázárt, figyelmeztesse őket, javuljanak meg, nehogy ők is a kárhozat helyére jussanak. Ábrahám felelete ismét elutasító volt: van Mózesük, vannak prófétáik, hallgassanak rájuk! Az elkárhozott még próbálkozott: Sajnos testvéreim nem hallgatnak Mózesre és a prófétákra, talán ha valaki a halottak közül feltámadna, arra hallgatnának. – Ábrahám ekkor kimondta a mindörökre érvényes igazságot: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, akkor, ha a holtak közül támad is fel valaki, annak sem fognak hinni” (Lk 16,31).

Az apostoli hitvallásban imádkozzuk: hiszem az örökéletet. Az örökélethez a kárhozat helye, a pokol is hozzátartozik. Ez legyen ennek az elmélkedésnek a tárgya.

Az ószövetségi „seol”

A megholtak örök hajlékát jelölte

A szó eredeti jelentése elmosta azt a tényt, hogy a halál után más sorsa lesz a jóknak, más sorsa lesz a gonoszoknak.

Később, amikor a feltámadás gondolata határozottabb formában jelentkezett az ószövetség szent könyveiben, a „seol” sem maradt pusztán a holtak városa, hanem kettős értelmet nyert. A „seolban” külön helyre kerültek a jók és külön helyre a rosszak. A két hely annyira szétvált, hogy egyik helyről a másikra átmenni nem lehetett. A megholtak lelkét angyalok kísérték megérdemelt helyükre. A gonoszokat megérdemelt büntetés és rettenetes szenvedések várták.

A szentíráson kívüli források is beszéltek a „seolról”. Az a hely, ahol a bűnösök megkapják megérdemelt büntetéseiket. A kárhozat pokla egy mély árok, melyben örök tűz ég. Úgy is szerepel, mint a sötétség helye, habár a kárhozottak tűzben égnek.

A kárhozat helyét a Kr.e. II. századtól: gehennának is nevezik. Ennek a névnek az eredete a Jeruzsálem melletti Hinnom völgye, ahol a zsidók valamikor gyermeket áldoztak Moloch bálványuknak. Jeremiásnál (7,32-19,6)

ez a hely az átok és borzalom helyeként szerepel. Ebben a jelentésében a gehenna azt a helyet jelzi, ahol a kárhozottak vannak.

A pokol megjelölésére azonban kezdettől fogva már az ószövetségi szentírás is használ ilyen kifejezéseket: mélység... sötétség... örök tűz... kénkőves tűz. Izaiás próféta úgy ábrázolja a kárhozat büntetését, hogy a gonoszok teste temetetlenül hever, mint a tűz és a férgek martaléka... „férgük meg nem hal, tűzük el nem alszik és undorító látványul lesznek minden ember számára (66,24).”

Az újszövetségi pokol:

A bűnökért járó büntetés helye

Azt a helyet jelzi a pokol, ahol a kárhozat angyalai vannak (Mt 21,41). Ám nem csak nekik készítette Isten, hanem mindazoknak, akik Isten ellen lázadtak... mindazoknak, akik nem akarnak megtérni, nem akarnak bűnbánatot tartani... mindazoknak, akik nem hisznek, és a Krisztus által szerzett megváltást semmibe veszik.

a) A pokol egyik büntetése: a kárhozat.

Ez a szó megjelöli azt aényt, hogy a kárhozottak ki vannak zárva az örökélet boldogságából. Ezt a gondolatot nem értjük világosan földi zárán-doklásunk idején; csak sejtünk belőle valamit.

Hitünk tanítása szerint az ember életének örök célja: Isten látása. A kárhozottak ezt a célt nem érik el soha, Istent nem fogják meglátni, boldogító látásának nem örülhetnek soha. Jézus eltaszítja őket: „Távozzatok tőlem!” Azt is mondja nekik: „Nem ismerlek titeket.” Ezért emlegeti Pál apostol is: a kárhozottak nem fogják látni Istent és nem fogják birtokolni Isten országát! (1Kor 6,10).

b) A pokol másik büntetése: az érzékek büntetése.

Nehéz meghatározni, vajon mit jelenthet ez a megjelölés. A feltámadásig nehéz volna elképzelni, milyen érzéki büntetésről lehetne szó; hiszen a test és lélek szétválásával megszűnik az érzékek működése.

Azt nem lehet tisztázni, milyen természetű szenvedésről van szó. Szenvedés, vagy súlyosbítva kínszenvedés fogja gyötörni a kárhozottakat. A szentírás emlegeti a pokol „tűzét”! Összehasonlítja azzal a tűzzel, mely megégette Szodomát és Gomorrát. Jézus is tüzet emlegetett, amikor a konkolyról mondta: aratáskor összeszedik és tűzre vetik... így járnak a kárhozottak is. A szentírásból csak az világos, hogy a kárhozottak szenvedése

nagy lesz: lesz sírás és fogcsikorgatás... borzalmas az élő Isten kezébe kerülni... Isten ítélete irgalmatlan lesz (Jak 2,13).

c) A kárhozat pokla: a súlyos bűnökért kijáró büntetés. Ez a szentírás tanítása és az Egyház állandó tanítása is. Pál apostol felsorolta a bűnöket. A pokolba jutnak: akik igazságtalanok, embertársaiknak nagy károkat okoznak... a paráznák, házasságtörők, elpuhultak, bálványimádók, hittagadók, hitetlenek, tolvajok, rablók, fősvények, iszákosak, átkozódók... mindazok, akik nagy szenvedéseket okoznak embertársaiknak (1Kor 6,9...). A pokol büntetése vár tehát azokra: akik nem tartják meg Isten parancsait, akik nem bánják meg bűneiket, akik halálos bűn állapotában halnak meg.

d) A kárhozat pokla: örök büntetés, nem lesz soha vége.

Ezt ma sokan nem tudják és nem akarják megérteni. Tény az, hogy nem értjük világosan, mi a bűn és emiatt azt sem értjük, miért örök a pokol büntetése.

Valamit megsejthetünk mégis: a bűn határtalan gonoszság, a „végtelen Isten” gyalázatos megbántása. Ez a határtalan gonoszság – határtalan büntetést érdemel... így a kárhozat lényegéhez tartozik, hogy nem lesz soha vége.

Jézus egyazon értelemben beszél az örök boldogságról és az örök büntetésről. Ha a boldogság, amit nekünk készített „soha véget nem érő”... ugyanez vonatkozik akkor a büntetésre is. János apostolnál találjuk a Jelenések könyvében: „Gyötrelmeik füstje száll az égre mindörökkön örökre” (14,11). Vagyis a gyötrelmeknek nem lesz soha vége.

Márk evangéliumában: „tüzük ki nem alszik, az őket rágó féreg meg nem hal soha...” (9,42). Ismét: soha, vég nélkül, mindörökre! Pál apostol is világosan kimondja: „Soha nem fogják birtokolni az örökéletet.” Tehát soha nem fogják látni Istent és mindörökre a kárhozat pokla lesz osztályrészük.

Gyakran emlegetik olyanok, akik tagadják a pokol létezését: nem lehet hinni a pokol létezésében, hiszen onnan még senki nem jött vissza. – Hát ez tökéletesen igaz. A pokol büntetése egy végérvényes állapot. Onnan nem lehet „visszajönni”, mert a pokol büntetése örök.

Közmondás-szerűen szokták emlegetni: a megvetett szeretet bosszúja rettenetes! – Elmélkedhetünk ennek a mondatnak a igazsága fölött. Isten végtelen szeretettel közeledett hozzánk. Az ember megvetette ezt a végtelen isteni szeretetet. Isten erre a sértésre nem is válaszolhat más módon: soha véget nem érő büntetéssel sújtja azt, aki szeretetét semmibe veszi.

Keltegessük magunkban az Úrfélelem erényét és kérjük Istent: Az örök haláltól, ments meg Uram minket!

II. Tisztító tűz

Makkabeus Judás Gorgiasz ellen harcolt, aki Idumea helytartója volt. A harc befejeztével összeszedték a halottakat és eltemették. Judás ezután gyűjtést rendelt el és az összegyűjtött pénzt Jeruzsálembe küldte, hogy a templomban áldozatot mutassanak be az elesettekért. Helyesen és jámborul arra gondolt, hogy jó és üdvösséges a megholtakért imádkozni. Az imát és áldozatot alkalmasnak vélte a bűnbocsánat kieszközlésére. Az volt a meggyőződése, hogy akik jámbor lelkülettel haltak meg, a mennyország jutalmát fogják elnyerni. Mivel Judás ismerte elesett katonáinak kisebb vétkeit, imádkozott értük, hogy vezeklésüket megrövidítse (2Makk 12.)

Ebből a szentírási szövegből világos, hogy vannak emberek, akik istenfélő lelkülettel haltak meg, vagyis nem súlyos bűn állapotában. Nem lehet, hogy kárhozat legyen a sorsuk, hiszen nincs súlyos bűnük... de a mennyországot sem kaphatják meg kisebb bűneik miatt. A mennyország és a pokol között tehát kell lennie egy vezeklőhelynek, ahová azok kerülnek, akiknek a lelke még nem egészen tiszta... tisztulásra szorulnak. Ezt a helyet, a vezeklésnek a helyét nevezi a katekizmus: tisztító tűznek.

A szentírás a tisztító tűzről

Már az Ószövetségben így találjuk: Isten úgy akarja megtisztítani a lelkeket, mint az aranyat tisztítják a tűzben (Zak 13,9). Pál apostol is emlegeti a tüzet: szerinte az az ember is üdvözülhet, akinek kisebb bűnei vannak... de úgy, mint tűz által (1Kor 3,15).

Máté evangéliuma a legsúlyosabb bűnnek pecsételi a Szentlélek elleni bűnt, (12,32) mely nem nyerhet bocsánatot sem itt a földön, sem a más világon! Ez a szöveg azt bizonyítja, hogy a halál után is van lehetőség a bűnök bocsánatára. Az igaz, hogy a halál pillanatában lejár az érdemszerzés ideje. Bűnbánat által tehát nincs többé lehetőség a bűnbocsánat elnyerésére. A szent szöveg által emlegetett lehetőség nem lehet más, mint a vezeklés általi bűnbocsánat. Ezt a vezeklés által történő tisztulást nevezzük tisztító tűznek.

Jézus egy alkalommal magyarázta: a tartozást az utolsó fillérig meg kell fizetni (Mt 5,25). Ez a megállapítás a halál-utáni időre is vonatkozik. Akinek, halála pillanatában, adóssága maradt Istennel szemben, az utolsó

fillérig ki kell fizetnie adósságát, mielőtt bemehetne az örökéletre... vagyis vezekelnie kell az egyetlen lehetséges módon = a tisztító tűzben.

A tisztító tűz szenvedései: súlyos szenvedések

A szentírás nem tesz különbséget a pokol és tisztító tűz szenvedései között. Mindkettőről úgy beszél, mint keserves állapotról. Mindkét állapotra vonatkoznak a megjelölések: külső sötétség, ahol sírás lesz és fogcsikorgatás. – Szent Tamás azt mondja, hogy a két állapot közötti különbség csupán az, hogy a pokol büntetése örök... a tisztító tűz pedig végetér. Szent Tamás még azt is emlegeti: a tisztító tűz legkisebb szenvedése is nagyobb, mint a legnagyobb földi szenvedés.

Hasonlattan talán így lehetne magyarázni: a földi szenvedések és a tisztító-szenvedések úgy viszonylanak egymáshoz, mint a festett és az igazi tűz.

A tisztító-szenvedések várják azokat, akik nem egészen tiszták

A Jelenések könyve szerint: „Semmi, ami tisztátalan, nem mehet be a mennyek országába!” (21,27)

Pál apostol megállapítását is idézhetjük: „Ne ámítsátok magatokat, Istent nem lehet kigúnyolni... amit az ember vet, azt fogja learatni is. Aki testébe vet, az testéből arat romlást. Aki a lélekbe vet, a lélekből arat örök életet” (Gal 6,8). Ezek a szavak megértetik velünk: minden elkövetett bűnért vezekelni kell. A halálos bűnökért a pokolban... a kisebb bűnökért a tisztító tűzben.

Az is lehetséges, hogy valaki megkapta összes bűneire a bocsánatot, de az igazságos Isten színe előtt maradt még tartozása. Elégtétellel vezekléssel tartozik, ezt kell letörlesztenie és csak azután számíthat a boldog örökéletre.

A szenvedő-vezeklő lelkeken segíthetünk

A tridenti zsinat tanítása ez: a tisztító tűz, az isteni igazságosság eszköze valóban létezik. Azokon, akik ott vezekelnek, segíthetünk imádsággal és jócselekedetekkel. A leghathatósabb segítség, ha szentmiséinket ajánljuk fel értük.

Makkabeus Judás áldozatot mutatott be az elesettekért. Biztos volt abban, hogy így segíthet rajtuk... az áldozat engesztelő erejével ki tudja eszközölni Isten irgalmát.

A 38 év óta beteg ember panaszkodott Jézusnak, hogy egyedül nem boldogul, nem tud a vízhez menni. Valakinek a segítségére volna szüksége, aki a vízhez támogatná őt. A tisztítótűzben szenvedők sem tudnak önmagukon segíteni. Ezért kérjük imádságainkat, szentmiséinket... amikor majd célhoz érnek, Istennél meghálálják a tőlünk kapott segítséget.

A tisztítótűz figyelmeztetése

Tény az, hogy nagyon könnyelműek vagyunk a bűnök elkövetésében. Azaz vigasztaljuk magunkat, hogy a bocsánatos bűn nem veszedelmes, nem taszít a kárhozatba. Egy kis tisztítótűz nem tragédia. Mások is kibírták.

Jó volna, ha óvatosak volnánk a bűnök elkövetésében. Tudomásul vennénk, hogy a kis bűn is bűn! A kis bűn is hálátlanság, mely sérti Isten szent fölségét. – A föld a naphoz viszonyítva kis bolygó ugyan... ám mégis nagy! A kis bűn is kisebb ugyan, mint a nagy bűnök... mégis ocsmány dolog és undorító Isten színe előtt.

Jó volna megszívlelni a gondolatot: vigyázz! A purgatórium büntetése nem csekély dolog. A közmondás szerint: késő bánat – eb gondolat! Ha nem értjük meg Isten irántunk megnyilvánult nagy szeretetét, akkor legalább tegyen óvatossá az a gondolat, hogy szigorú lesz a leszámolás akkor is, ha valaki nem kárhozik el.

Elmélkedhetünk afölött is, különösen milyen bűnökre vigyázzunk. Ki kell emelni a szeretet elleni bűnöket: a durva beszédet, a bántó szavakat, a szeretetlen viselkedést. Vigyáznunk kell arra, nehogy szomorúságot okozunk egymásnak. Vigyáznunk kell a kis hazugságokra is... a nyelv bűneire... a zúgolódásra... kritizálásra... Vigyáznunk kell a lelki lustaságra, puhaságra, erőtlenségre. Ne legyünk olyan se hideg-se meleg emberek.

Vessük ki lelkünkben a kisebb bűnökhöz való ragaszkodást is, hogy elkerülhessük a tisztítótűz keserves szenvedéseit.

III. Mennyország

Az Iszlám tanításában nagy szerepe van a „mennyországnak”. Mohamed, vallásának alapítója idején, találkozott Istennel, aki érdeklődött népének sorsa iránt. A próféta dicsérte a híveket; azt mondta róluk, hogy engedelmesek és hűségesek. Az Úr kívánsága az volt, hogy a nép naponként ötvenszer mondjon különféle imákat és évenként hatvan napot böjtöljenek. Mohamed alkudozott Istennel, míg végül elérte: az Úr megelégedett ötszöri imával és évi harminc nap böjttel.

Mohamed külön jutalmat kapott Istentől: engedélyt kapott arra, hogy körülnézhessen a mennyországban. Amit ismertetett és leírt, egészen emberi elképzelés. Olyan tárgyakkal népesítette be a mennyországot, melyek egy sivatagi embernek a vágyak legmagasabb mértékét jelentik. Telerakta csodálatos fákkal, tisztavízű patakokkal és folyókkal. Sőt olyan patakokról is megemlékezik Mohamed, melyekben víz helyett méz, tej és bor folyik. Mindenféle drágakőből készült palotákat, tornyokat, falakat látott. Azt is említi, hogy az igazhitűek jutalma lesz az érzéki vágyak teljes kielégülése.

Mohamed paradicsoma: egy emberi elképzelés szerinti mennyország. Talán mosolygunk is: mit el nem képzelt ez a Mohamed? – Pedig nincs jogunk mosolyogni... Gondoljunk csak arra, hogy a mi korunk embere milyen mennyországot képzel el magának!

A ma embere és a mennyország

A ma emberének képzeletvilágában az érzéki örömök mennyországa él. Étel, ital, szép ruhák, csodálatos lakás, összkomfort... vagyis egyedül fontos és lényeges: az egyéni vágyak-szenvedélyek kielégítése. – Vannak emberek, akik nem tudnak elképzelni a mennyországot motor nélkül, egy csodálatos autó nélkül. – Vagy milyen mennyország volna az, ahol nincsen vendéglátóipari vállalat? – Milyen mennyország volna az, ahol nincsen strandolás, a meztelenség vágya és élvezése. Az emberek nagy többségének a véleménye ez: az lesz az igazi boldogság, amikor mindenki-mindenkit szerethet. Nem lesz házasság, nem lesz válás és nem kell félni a gyermekáldástól sem. Nyilván egészen tökéletes televízió is lesz a mennyországban és csak 18 éven felüliek számára fog műsort sugározni.

Ha egy lelkipásztor esetleg megemlíti, hogy a mennyországról helytelen elképzelésünk van, mert az nem lehet az érzéki örömök helye, vagy állapota... akkor nem vagyunk rá kíváncsiak többé. Az „igazi Isten országa” nem érdekel. Csökönnyösen ragaszkodunk a földi élet örömeihez.

Az a mennyország, melyről Egyházunk tanítása beszél, nem kell nekünk. Nem értjük, mi öröm lehet abban, hogy látni fogjuk Istent színről színre. Azt sem értjük, milyen lehet az a boldogság, melyből kimaradnak a földi örömök, kimarad az érzékek öröme. Sokan rosszindulattal emlegetik, milyen egyhangú lesz örökké hozsannázni, vagy hallgatni az angyalok énekét. Evilági elképzelésünk szerint túlságosan unalmasnak tűnik az ilyen mennyország. Vannak, akik zavaros emberi elképzelésekből levonják a következtetést: ha van mennyország, kibíratatlan lesz... azért, aki tud, megszökik és még az angyalok is „disszidálnak”.

Isten országa

Jézus beszélt ugyan a mennyországról, de gyakrabban emlegette az Isten országát. Ezzel azt akarta jelezni, hogy hívei nincsenek szétválasztva. Mindannyian összetartoznak, egyetlen „szent népet” alkotunk: a földön élő hívek, a tisztító tűzben szenvedő szentek, valamint Isten országának végérvényes birtokosai, akik már elnyerték az örökéletet. A mennyek országának tagjait csak azért emlegette külön, mert ők már célhoz értek. Ám azt is jelezni akarta, hogy elmúlik ez a világ és minden öröme. Isten országa, életünk célja a halálon túlra mutat.

Ennek a gondolatnak a fényében érthetjük meg Jézus figyelmeztetését: „keressétek elsősorban az Isten országát!” (Mt 6,33) Ő azt is megmondta, hogy az örökélet megszerzése nem könnyű. „Szűk az út, keskeny az ajtó, ami az örökéletre vezet (Mt 7,14)” Sok önmehtagadásra, keresztviselésre van szükségünk (Mt 16,24). Nagy áldozatokat kért és a parancsok megtartását: „Aki mindent elhagy érettem, százannyit kap és elnyeri az örökéletet” (Mt 19,16). Jézus részletezi is ezeket az áldozatokat: le kell mondani a legnagyobb földi értékekről... legyünk készek kezünket levágni, szemünket kivájni... Jobb sántán és bénán, vagy vakon bemenni az örökéletre, mint egészséges testtel a kárhozatra jutni.

Azt is mondta Jézus, hogy a mennyország megszerzéséhez a legszükségesebb erény: a hit! – Aki hisz, annak örök élete lesz. Aki hisz bennem, nem hal meg sohasem. Az Atya akarata, hogy aki hisz a Fiúban, annak örök élete legyen (Jn 6,40).

Jézus azt is emlegette, hogy nem elég a mennyország után vágyakozni, szeretetből fakadó jócselekedetekre is szükség van. Azt is gyakran emlegette, hogy az örök boldogság minden áldozatot megér. Semmiféle földi értékkel nem lehet összehasonlítani... és Jézus azért jött a világra, hogy ezt az Isten országát, az örök boldogságot megszerezze nekünk.

Mit ér a földi élet boldogsága?

Lelkivilágunk alaptörvénye: az ember boldog akar lenni. Boldogságra vágyunk és azt szeretnénk, hogy az egyszer megszerzett boldogság megmaradna, és nem csúszna ki kezünk közül. Életünk súlyos tragédiája, hogy az evilági boldogság mulandó. A földi örömeinkben találunk ugyan ideig-óráig boldogságot, ez azonban mulandó és gyorsan elenyészik.

A 72. zsoltár szerzője panaszkodott Istennek, mert elfogta őt az irigység, amikor látta a gonoszok jó-sorsát. Megállapította, hogy nincsenek halálukig

kínjaik és nem tartósak csapásaik. Az emberi sors nyomorúságát ők nem viselik, csapások nem érik őket. Bővelkednek minden jóban, bő részük van a gazdagságban. Ugyanakkor pedig a fölséges Isten a jó embereket sújtja és bünteti. A zsoltáros folytatta panaszát: hiába tartottam tisztán szívemet, hiába mostam az ártatlanok között kezemet, mindennap ostort szenvedek és fenytéket minden reggel...

Amikor azonban a zsoltáros belépett a templomba, Isten megvigasztalta őt és feleletet adott a nehéz kérdésekre. Ezért megvigasztalódva mondta: Uram, többé nem akarok zúgolódni, mert látom, hogyan szolgálatsz igazságot. Tört vetsz nekik, letaszítod őket. Egy szempillantás alatt elpusztulnak, tönkremennek gonoszságuk miatt. A gonoszok boldogsága úgy elenyészik, mint az álom... Az igazi boldogságot csak Istennél találjuk meg, abban az örökéletben, amit szívünk Istene ad nekünk.

A Bölcsesség könyvének 2. fejezete leírja a gonoszok örült tévedését... különösen akkor tévednek, amikor minden erővel a földi boldogságot hajszolják. A földi örömeinkben nem fogunk igazi boldogságot találni... sőt ezek az örömeink akadályoznak minket a boldogság elérésében. – Hangsúlyozottan mondja a szentírás, hogy a gonoszok tévednek, a bűn vakká teszi őket. Nem ismerik Isten titkait, nem reménylik a jámborság bérét, a szeplőtelen lelkek jutalmát, ami a mennyország, a boldog örökélet.

Jézus bolondnak nevezi azt az embert, aki földi kincsek után szalad és azokat gyűjti. Tanítványainak is azt ajánlotta, hogy vessenek meg minden földi örömet, mert elmúlik e világ és minden kívánsága. Aki Isten akaratát teszi, az nyeri el az örökéletet (1Jn 2,17).

Hiszem és remélem az örökélet boldogságát

Akárhogyan akarjuk elképzelni a mennyei boldogságot, minden evilági elképzelésünk téves lesz.

A pogányok mondavilágában volt ugyan jutalmazás és büntetés, de ebben erősen érvényesült a „protekció” és isteneik is egészen emberszabású istenségek voltak.

Az Iszlám és Mohamed mennyországa is evilági... érzéki örömeiben hiába keresnénk életünk boldogságát. A végtelen tökéletességű Istenhez méltatlan gondolat volna, ha kifogásolható örömeinkben akarnánk megtalálni életünk örömét.

A buddhizmus bölcselői világosan meglátták, hogy igazi boldogságra csak akkor számíthatunk, ha el tudunk szakadni az anyagi világ öröme-

itől... Ennek ellenére a Nirvána szomorú jutalomnak látszik a hősiezen vi-selt szenvedésekért.

Érthetetlen marad a panteisták mennyországa...

Az anyagelvű mennyország sem lelkesíti az embert; nem boldogít az a gondolat, hogy egy küllő lehetek a társadalom nagy kerekében.

Mit állapíthatunk meg a mennyországról a szentírás alapján?

Pál apostol szerint: most csak tükörben látunk, homályosan, akkor majd színről színre. Vagyis evilági istenmegismerésünk fogyatékos, töredékes. A mennyországban szemtől szembe fogjuk látni Istent. Ha meghatározott személyek látása itt a földi életben nagy örömet jelent; annál nagyobb öröm lesz látni a végtelen Istent.

Az Apostol szerint a földi életben a hit, a remény és a szeretet irányítanak minket. A mennyországban nem lesz többé hit és remény... ott már csak látás lesz, Isten látása és szeretete.

Jézus szavait is idézhetjük: „Szem nem látta, fül nem hallotta, amit Isten azoknak szánt, akik őt szeretik.” Azt is mondta: „Örömet adok nektek... és örömtöket senki sem veszi el többé tőletek.” – Jézus szavai nyomán világos: evilági fogalmakkal nem tudjuk elképzelni a mennyei boldogságot. Azért állította elénk az Úr ezt a boldogságot képekkel és hasonlatokkal! Leggyakoribb hasonlatai voltak: a lakodalmas ház... a királyi lakoma... vagyis olyan állapot, amikor nagy öröm tölti el az ember szívét.

Külön nagy örömünk lesz a lélek világos látása. Megértjük hitünk nagy titkait: a Szentháromság titkát, a megtestesülést, az Oltáriszentség titkát, a kegyelem titkát, a szenvedés nagy rejtelseit.

Fokozni fogja örömünket, hogy együtt leszünk mindazokkal, akiket valaha szeretünk... együtt leszünk az angyalokkal és szentekkel.

A szentírás azt is emlegeti, hogy Isten letöröl szemünkről minden könnyet, vége lesz minden fájdalomnak és szenvedésnek... Vége lesz minden bűnnek, gonoszságnak, gyötrésnek, bántalmaknak, és csak az öröm marad meg mindörökre.

A keresztség szentségének kiszolgáltatásakor megkérdezték tőlünk:

- Mit kérsz az Isten Egyházától?
- Hitet! – hangzott a felelet.
- A hit mit ad neked?
- Örök életet!

Erre teszem rá hitvallásom pecsétjét: hiszem az örökéletet. Nehéz megérteni és megközelíteni azt a létrendet, amit az „örökélet és mennyország” fogalmakkal jelölünk. Mégis próbáljuk megközelíteni... és ne feledjük Jézus üzenetét: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”

Szent Imre herceg

Prohászka Ottokár

Az Isten a magyar nép elé nemcsak szent, dicső királyt, hanem szent, királyi ifjút is állított. A szent király az országra emlékeztet, melyben szent a törvény, szent a kormány, szent az igazság; de a szent ifjú a szent családra utal; nem a názáretire, hanem az első, Árpád véreből való, királyi családra. Családokból áll az ország, s a gyermek a család virága; a szent család az ország boldogságának föltétele.

Valóban csodálatos dolog, hogy amint első ember az országban a király s első család a királyi család, a legelső királyi családnak első gyermeke, a nemzet első fia, egy szűzies ifjú, Szent Imre herceg. Isten adja, hogy a többi is ilyen legyen. Szent Imre azt hirdeti: Népem, ha élni akarsz, tiszta ifjúságod legyen. Ha folyik ereidben magyar vér, akkor az tiszta, szűzi vér legyen; nézd az első magyar ifjút! S az Isten azt a gondolatot a majdan törekvő nép szívébe bele akarta vésni azzal is, hogy Szent Imre még a házasságban is megóvta szüzességét. De hisz akkor magva szakad István családjának s nem lesz, ki a trónon Imrét kövesse?... Félre, emberi gondolatok! Szent Imre hivatása más; ő eszményt hirdet; példája kihat századokra, s nemzetének nagyobb szolgálatot tesz, ha az erény uralmát benne biztosítja, mint ha az országot a maga arasznyi uralmával boldogítja.

Eszményt keres, sűrget mindenki; az eszmények pusztulását siratja a hazafi. De ne használjunk üres szavakat, mert az eszmények ragyogó lárvák a keresztény hit és erkölcs tartalma nélkül. Ne eszményeket csak, hanem szenteket keressetek; ne eszményekhez, hanem szentekhez vezessétek fiaitokat. A szentek erényében megtestesült eszményeket megértik s megszeretik. Hit, remény, szeretet nélkül néznek a század fiai a kétes jövőbe; a szabadság, mely éltethette volna vallásosságukat, elpusztította ezt, s ez a Számum nem keletről, hanem nyugatról fűjt! Isten azonban gondoskodott rólunk; Ő szeretett minket; Ő tűzte elénk az eleven ideálokat. Nevelni, menteni, lelkesíteni akartok? Rajta, járuljunk mindnyájan ifjúságunk Istenéhez és hitéhez; való eszmények csak e talajon nőnek.

Szent Erzsébet

Prohászka Ottokár

A női szív összes bájaival és vonzalmaival s a középkor mély kereszténységének szigorával, változatos fiatal élet varázsával s az égbeemelkedő erény érettségével lép elénk. Tizenhárom évvel már hitves, tizenkilencel özvegy, huszonnégy évvel halott lett Erzsébet, a kereszténység öröme és dicsősége. A keresztény asszony-ideál, Szent Ferenc „nővére”, Fra Angelico ecsetjének alakja, „spectaculum mundo et angelis”.

S mily réven lett a wartburgi leánykából a világ szentje s ünnepeltje? A szerencsésen hangolt, minden jóra hajló, gyöngéd, nőies, aranyos szíve s e szívre hulló bő kegyelem által. A hitből vett benyomások iránt csupa érzékenység, csupa lélek volt.

Gyermeksége óta indult ő meg e szerencsés irányban. Kis gyermekkorában, midőn még olvasni nem tudott, ott térdel a templomban megfordított könyvvel; játék közben egy lábon ugrálva kerülte meg a kápolnát s úgy tett, mintha odaesett volna falához, hogy azt megcsókolhassa; zálogot kiváltani nem csókkal, hanem „Üdvözlégy”-gyel kellett. Hibáit érző szívvel teszi jóvá; ha szeméit mise közben Lajoson felejtí, mindjárt a vértől csepegő Úr Jézus jut eszébe, akinek áldozatánál ő most jelen van. A templomban nem imazsámolyra, hanem földre térdelt; leveszi fejéről koronáját, mert megakadt szeme Krisztus Urunk töviskoronáján. Megvan benne az Istenfélelem s a hozzávaló vonzódás érzéke, az Isten jelenlétének érzéke, az áhítat s a felebaráti szeretet érzéke, a könyörület s az odaadás érzéke. S ezt a finom, bensőséges életet hintette szét környezetére is a „kedves Szent Erzsébet”, sőt most is ott lebeg Erzsébet emlékével ez a hangulat Wartburg várán és vidékén. Csupasz és mohos a magas wartburgi kápolna, de mily meleg színben jelenik meg sötétlő, mohos fala lelkünkben a kis Erzsébet áhítatótól. Ijesztő a régi keresztkép az eisenachi templomban; a töviskoszorúról s a véres erekről szinte borzadva vonjuk el tekintetünket; előtte Szent Erzsébetünket mély részvétben elolvadva látjuk. Hideg ott lenn a temető; dült keresztjei, behorpadt sírjai, zörgő avarja nem vonzanak; de ragyogó dicsőségben látjuk minden sírből fölemelkedni Krisztusnak hithű és szerető testvéreit, ha Szent Erzsébet gondolataival megyünk végig rajta.

E mellett ez az érzékeny lélek nem szentimentális. Kemény fegyelemben tartja testét; hideget-meleget tűr; utazik lóháton hegyen-völgyön, s a bűnbánat ostorát suhogtatja maga fölött, ő, a fiatal jegyes s később boldog anya. Mezitláb jár a körmenetekben; szegény asszonynak öltözve látogatja

nagypénteken Krisztus koporsóját. A hit ez örök poézise dacára Erzsébet mindig a földön jár; emberek körítik; anyósának nehéz a szíve rá, sok irigy s tüskés-szívű ember veszi körül. Erzsébet tűrni tud, s tud kedves feleség s előkelő asszony lenni. Erzsébet nem valami a világról fogalommal nem bíró, kis zárdanövendék. Egyszerűen öltözködik, s az egyszerűség s kedvesség mezei virágai szebben ékesítik őt, mint a gyöngyök a „francia királynét”. Juditnak Isten ad szépséget, Szent Erzsébetnek is; mikor gyapjúruhában megjelenik a magyar követség előtt, - mert selymén s bársonyán már túladdott, - elbűvöli a magyar urak lelkét.

Így élt boldogan, szíve férjén függött, háromszor lett áldott, boldog anya; de mivel hősies volt s nemcsak izzó rózsza, forró szívű feleség, hanem tiszta lélek, tehát hóvirág is volt: azért hóban, fagyban, kegyetlenkedésben, emberek részéről szívtelenségben kellett megpróbáltatnia s megnyílnia. A Wartburg-várból istállóba került, midőn kiutasítatva, három gyermekével az eisenachi korcsmának istállójában húzta meg magát; onnan indult templomba, midőn éjjeli zsolozsmára harangoztak a barátok, s kérte őket, hogy e nagy kegyelemért, e Krisztus-hasonlatosságért, hogy a Wartburgból téli éjben istállóba kerülhetett, Te Deumot zengjenek.

Szent Ferencnek köpenyét küldte el neki IX. Gergely pápa; azóta nem kellett neki II. Frigyes koronája, aki kezét kérte; ott maradt a marburgi szegényházban, melyet ő alapított; ott szolgált, ott halt meg, s három év múlva kiemelték sírjából; a hét választófejedelem vitte koporsóját, s II. Frigyes rátette a koporsóra azt a koronát, melyet Erzsébet elfogadni vonakodott életében.

Mit csodáljunk benne? Azt az örökszép hitéletet, mely őt a világból felsőbb, tisztább fénybe emelte, vagy azt a fésztelen, kedves lelkületet, mely erőszak nélkül mindent eligazít, eltűr s kellemével bilincsel és győz? Mit csodáljunk benne? Azt, hogy gyermek maradt végig, s huszonnégy évvel már a paradicsomot s a Golgotát bejárta? Azt-e, hogy Szent Ferenc köpenyét II. Frigyes koronájánál többre becsülte? Mit csodáljunk benne? Azt a Te Deumot az éjjeli, téli csöndben, vagy azt az éneket, melyet halálakor a legenda szerint Marburg vidékének éneklőmadarai zengtek a halottasház szerháján? Harmónia, Glória, Te Deum az egész élet. Íme az Istennel egyesült, gazdag fogékony léleknek élete; a tudomány szétszedi elemeit, a bölcsészet kommentálja; de azt megalkotni egyik sem képes: az Isten kertjében szokott az nőni, ott feslik, ott virul és illatozik. A magyar egyháznak alig van más emléke Szent Erzsébettől, mint egy darab száraz fa a nyoszolyájából az esztergomi székesegyház kincstárában; bár virágoznék ki a hétszázéves

emlékeknek száraz fája Szent Erzsébet erényeinek követésében; bár éledne föl köztünk szelleme, a gyakorlati hit, mely az égbe néz, midőn a földön jár, mely nemcsak lát, de tesz is.

Clairvaux-i Szent Bernátról

XVI. Benedek pápa

Az 1090 és 1153 között élt nagy francia egyházdoktornak szentelte katekézisének Benedek pápa a szerdai általános kihallgatáson, amelyet a Szent Péter téren tartott. Felidézte a szent életét, majd méltatta munkásságát, mellyel nagyban hozzájárult kora szerzetesi életének megújításához. Határozottan kiállt a józan és mértéktartó élet mellett, szorgalmazta a szegények gondozását. Védelmébe vette a zsidókat, akik egyre gyakrabban váltak az antiszemitizmus célpontjává. Fellépett a katar eretnokség ellen, amely megvetette az anyagot és az emberi testet, s ezzel megvetette magát a Teremtőt is.

Ami tanítását illeti, Szent Bernát vallotta, hogy Istent csak úgy ismerhetjük meg igazán, ha személyesen kapcsolatba kerülünk Jézus Krisztussal és az ő szeretetével. Ez igaz minden keresztényre – tette hozzá a pápa. Szűz Mária részt vett Krisztus szenvedésében, fájdalma jóval meghaladta a vértanúság fizikai kínjait. Szent Bernát számára egyértelműen Márián keresztül vezet az út Jézushoz (per Mariam ad Iesum). Jóllehet, Jézusnak alárendelten, de Máriának kiváltságos helye van az üdvtörténetben éppen azért, hogy osztozott fia áldozatában.

Ezek a megfontolások ma is egészséges módon provokálják nemcsak a teológusokat, hanem magukat a hívőket is – állapította meg a Szentaty. Olykor az ember csupán az értelem erejével próbálja megoldani az Istenre, az emberre és a világra vonatkozó alapvető kérdéseket. Szent Bernát viszont, aki a Bibliára és az egyházatyák tanítására támaszkodott, arra emlékeztet minket, hogy ha mély Istenhit és imádság nélkül elmélkedünk az isteni misztériumokról, félő, hogy meddő agytornát végzünk, elveszítjük hitelességünket. Clairvaux-i Szent Bernáttal együtt nekünk is el kell ismer-nünk, hogy az ember az imádsággal jobban és könnyebben rátalál Istenre, mint a vitával. Az igazi teológus és evangelizátor az, aki János apostolt követve fejét Jézus szívére hajtja.

(Vatikáni Rádió, 2009. 10.22.)

Szent Mihály arkangyal

Prohászka Ottokár

„Sancte Michael, defende nos in praelio.” Szent Mihály, segíts a küzdelemben!

Szent Mihály a küzdő szellem, a küzdő lelkek vezére. Mily hadsereg ez, kezdet óta; „a sanguine Abel justi”, akik a jobbat akarták. Óriási a sor, s a toborzó egyre járja: „Aki utánam akar jönni, vegye föl keresztjét”. Isten szemeit gyönyörködteti ez a „revue” ezen a nagy vérmezőn: „Omnes sancti, quanta passi sunt tormenta”... „Te gloriosus apostolorum chorus, Te prophetarum laudabilis numerus, Te martirum candidatus laudat exercitus”. Némely korban rémségesen kigyullad a lelki harcok csóvjája s lángba borítja a szellemi világot, akkor – gondolom – Szent Mihály megforgatja kardját s jelt ad vele, merre tartsunk. Ha sötétségen át, ha villámok közt vezet is törtetésünk, bátran induljunk utána! E mai világban is ádáz harc dúl, a legmélyeségebb, a legradikálisabb harc, a harc a világnézetért; bátran mondhatjuk: Pro aris et focis. A világtörténelem rámutat a harc kiélesítésére a középkortól kezdve fölfelé! Ó te, a küzdő lelkek vezére, taníts küzdeni, vezérletedben bízni; inspirálj és fegyverezz! Értelmed villáma világosítsa föl sötétségünket, akaratomnak szerető, heroikus hűsége inspirálja szívünket, hogy kitartsunk az Egyház harcaiban. Add, hogy megértsük a fejlődés irányait s megóvjuk a változó viszonyok közt a régi bensőséges hitet és szeretetet.

A harc a körül folyik, hogy fönnálljon-e még a keresztény hiten s szereteten épülő szellemi, erkölcsi, társadalmi világ. Sokan kimondták rá a halálos ítéletet. Kimondták pedig azt theóriákat produkáló filozófusok, kik egymás filozófiáit temetik el; kik a keresztény világrenden épülő társadalom kenyerét eszik s levegőjét szívják, s kik maguk képtelenek reális életet nevelni; szó- és gondolatszátyárok, bűvészek, kik semmit sem produkálnak szemfényvesztésen kívül. Azaz, hogy mégis valamit: hitgyengeséget, kételyt, blazirtságot. Híveik az eszmék sápkórságában szenvednek, s akik kezeikből kiszabadultak, azok is rekonvaleszcensek,... őszi legyenek! Ó fölséges, édes, szent kereszténység, a te eged fényvel telített, a te légköröd átlátszó, finom, s mégis imponderabilis erővel van átitatva, foglalj le minket; borulj reánk, hogy nagy elveid őseréje őserdős, üde, friss életet váltson ki belőlünk. Erőket, nem szavakat – életet, nem theóriákat szomjazunk, - nem

vérszegény tengődés, hanem diadalmas öntudat kell nekünk... Archangele Michael, defende nos in praelio...

Hogy hullnak a lelkek, mint a legyek az élvezetvágy légyvesztőin! Falu s város versenyez az idegek s érzékek ingerlésében. Ettől dagad, mint piszkos utca árkaiban felhőszakadáskor, a tisztatlanság árja. Mit használ szociálpolitika, munkásvédelem, béremelés, ha nincs lélek, vagyis takarékoság, mértékletesség, önmegtágadás, fegyelem, tisztesség, hűség; mit használ a szociálpolitika remeklése, ha állatokkal van dolga? Aszkézis kell, ellenállás kell, önmegtágadás kell az ingerlő rosszal szemben... Archangele Michael, defende nos in praelio...

Ezek hát a te fegyvereid, dicsőséges szellem! Végigvítad a korszakok harcait. Ismered az ész s a szív lázait; a kevélységet s petyhüdséget, a gyűlöletet és közönyt. Lelkemet neked ajánlom életem küzdelmeiben s halálom óráján. Te vezesd be, te a „Praepositus paradisi”, az örök életbe. Harcaid az örök élet útjai. Ezeken küzdök én is.

Az angyalok szerepe

Ma ünnepli az Egyház Szent Mihály, Szent Gábor és Szent Rafael arkan-
gyalok ünnepét.

Ez a ti ünnepetek is szeretett fiaim, mert az Úr angyalai győzelmes ter-
vembe lényeges részt kapnak.

Nézzétek, mi a szerepük: irányításommal rettenetes küzdelmet vívnak a
Sátán és minden gonosz szellem ellen. Ez az ütközet mindenekelőtt szelle-
mi síkon történik, értelemmel és tökéletes egyetértésben a két nagy egymás
ellen harcoló fél”a napba öltözött Asszony” és a „vörös sárkány” egyikének
terveivel.

Szent Gábor feladata az, hogy Isten erejével ruházzon fel titeket. Ő a
Sátán legveszedelmesebb cselvetése ellen küzd, amely gyengíteni akar az-
zal, hogy kedvtelenné és fáradttá tesz benneteket. Mily sokan torpantok
meg nekem tett felajánlástok útján emiatt az emberi gyengeség miatt!

A gyengeség az, amely kétkedésbe, bizonytalanságba, félelembe és za-
varba ejt. Ez Ellenfelem kísértése, hogy ellenállás nélkülivé, bezárttá és
– megrekedvén saját problémáitokban – képtelenné tegyen igazi apostoli
lendületre.

Gábor arkangyal feladata, hogy segítsen titeket növekedni a bizalomban
azáltal, hogy Isten erősségébe öltöztet. És így vezet benneteket mindennap
a bátorság és állhatatosság, a hősie és tiszta hit útján.

Szent Rafael feladata, hogy balzsamot öntsön sebeitekbe!

Milyen gyakran sikerül a Sátánnak megsebesítenie benneteket a bűn-
nel, hogy ravasz kísértéseivel elcsábítson! Éreztetni veletek nyomorúságo-
tok, tehetetlenségetek és törekenységetek súlyát, és akadályoz a tökéletes
odaadásban.

Szent Rafael feladata még, hogy az általam kijelölt úton kísérjen ben-
neteket úgy, hogy olyan orvosságot ad, amely minden lelki betegségből
kigyógyít. Lépteiteket mindennap biztosabbá teszi, szándékaitokat kevés-
bé bizonytalanná, a szeretet és apostolság cselekedeteit bátrabbá, kíván-
ságaimra adott válaszaitokat határozottabbá és lelketeket figyelmesebbé
anyai tervemre. Így vívjátok majd meg harcokat az ő égi balzsamával
megerősítve.

Szent Mihály feladata, hogy védelmezzen benneteket a Sátán félelmetes
támadásai ellen.

Ebben az időben az én kedveseim, akik elfogadták meghívásomat és
magukat Szeplőtelen Szívemnek ajánlották, és minden gyermekemet, akik
eljöttek, hogy győzelmes seregem részét alkossák, azokat Ellenfelem és a ti
Ellenfeletek különös haraggal és vadsággal vette célba.

A Sátán lelki síkon támad mindenféle kísértéssel és sugalmazással, hogy
gonoszságra, céltalanságra, kétkedésre és bizalmatlanságra csábítson.
Gyakran használja legtöbbször tartott fegyverét – az ördögi sugalmat és a
tisztátalan kísértést.

Félelmes cselvetéssel támad, és gyakran megkísérli, hogy veszélybe so-
dorjon titeket; támadást indít fizikailag is életetek és épségetek ellen.

Mihály arkangyal az, aki az egész Egyház védőszentje. Nagy erejével
közbelép és harcol, hogy megszabadítson a gonosztól és veszedelmes csel-
vetéseitől. Ezért szólítalak fel benneteket, kérjétek védelmét úgy, hogy na-
ponta elmondjátok XIII. Leo pápa rövid, de hatásos ördögűző imáját.

Látjátok, miért van az Úr angyalainak fontos szerepe a küzdelem tervé-
ben, amelyet most vívunk: éljeteztek mindig társaságukban!

Feladtuk lényeges és pótolhatatlan: mellettetek állnak saját küzdelmetek-
ben, erőt és bátorságot adnak nektek, meggyógyítják számtalan sebeteket,
megvédenek a gonosztól, és veletek együtt alkotják az égi Vezérek ren-
delkezésére álló győzelmes sereg legerősebb részét.

*Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dongo, 1983. szept. 29.,
A három arkangyal ünnepén*

A Szentlélek kegyeltje – folytatás

A Szentlélek kegyelmeiért

„Isten, ki híveid szívét a Szentlélek megvilágosításával tanítod: add, hogy ugyanazon Lélek által megismerjük, ami helyes, és az Ő vigasztalásának mindenkor örvendezzünk. A mi Urunk, Jézus Krisztu által, ki Veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik, mindörökké. Amen.” (A Szentlélek-mise könyörgése)

A Megfeszített Jézusról nevezett Mirjam sarutlan kármelita apáca család-i nevén: Bauardy, életéről bővebben az előző számban volt szó, mivel augusztus 25-én ünnepeltük (1878. augusztus 26-án, 33-ik életévében hajnali 5 órakor költözött égi hazájába.)

Az Úr Jézus a **havi Szentlélek-misé**t és a **Szentlélek kilenced (Veni Creator Spiritus és Miserere (50.) zsoltár)** végzését kérte a Szentlélek-imádás terjesztésére Mirjam nővéren keresztül, mely kívánságot a rendje a jeruzsálemi pátriárkán keresztül el is juttatta a Szentatyához.

XIII. Leó pápa két enciklikát adott ki a Szentlélek-imádásról: 1895. május 5-én: „Provida matris”. 1897. május 9-én: „Divinum illud munus”, ez utóbbiból részlet a következő: „Elhatározzuk és elrendeljük, hogy az egész katolikus világban a jelen és a következő években **Pünkösöd előtt az összes plébániatemplomokban kilencnapig ájtatosság legyen...**”

Mirjam nővér a Szentlélek Szeplőtelenjét, a Szűzanyát, mint Édesanyját gyermekien szerette, mély bizalommal viseltetett iránta, bensőséges kapcsolatban élt vele. Ő mentette meg az életét, mely rendkívüli küzdelmekben és rendkívüli kegyelmekben is bővelkedett. Például 1873. június 22-én volt része először levitációban (teste súlyát elvesztette, azaz a földről felemelkedve lebegett). Ez a csaknem analfabéta nővér Istentől kiválasztott stigmatizált vezeklő volt. Egész élete egyetlen imádság és áldozat.

Az Úr előre bejelentette neki, hogy megadott időtartamig megengedi, hogy a gonosz lelkek megszállják: „Jézus 40 napig hatalmat ad a Sátánnak a testem fölött. Kedvére kínozhat, de lelkem fölött nem lesz hatalma...”

A megszállás kezdetekor Mirjam nővér arca elborult, teste remegett, majd a gonosz lélek kiszólt belőle az Úrangyalát imádkozókra: „Mit hadartok itt? Ó, mily feketék vagytok! Ó, te ostoba, mit csókolod azt a fadarabot!” (a feszületre célzott), majd a világba csalta a nővéreket, élvezni annak örömeit... „Mi még nem vagyunk annyira rosszak, mi még csak apró fecsegők vagyunk. Akik majd

utánunk jönnek, azok sokkal gonoszabbak lesznek. Ezen a héten a Mester arra kötelez bennünket, hogy még e két vénasszonynak is engedelmeskedjünk (a perjelnöre és a mesternőre célzott) de már a következő héten azokkal akik akkor itt lesznek, csak pap fog bírni. A harmadik héten pedig már a violaszín ruhásra (a Püspökre utalt) lesz szükség.” Az ördögi megszállások egyre fokozódtak... 1868. szeptember 4-én, a megszállások 40-ik napján, (a századik roham) volt a legrettenetesebb. Az előző roham alkalmával a gonosz lélek bejelentette: „A mi fejedelmünk úgyszólván sohasem jön ki a pokolból. Ha majd bemegy ennek az arabnak a testébe, az olyan tüzes lesz, hogy az ujjatokkal sem tudjátok megérinteni mindaddig, amíg azután bele nem száll a Mester és meg nem gyógyítja.” A nővér arca és a kezei vörösök lettek, mint a tűz, majd teljesen megfeketedtek. Egész testéből füst szállt ki, s erős kénköszag volt érezhető. A nővér alig lélegzett... A megszállások végét rettenetes sikoltások jelezték, olyanfélék és olyan erősek, mint egy mozdony a fűttye, 19-szer. Déli 12 óra volt, mint 40 nappal ezelőtt, a megszállások kezdetén...” Ott feküdt az ágyán tehetetlenül, s úgy látszott, mintha utolsó pillanatait élné. Egyszerre azonban minden megváltozott: A teste fölemelkedett az ágy fölé, az arca sugárzott, s szemei úgy ragyogtak, mint a gyémánt, az ajkai körül mennyei mosoly játszadozott.” „Jézus!” – tört ki a felkiáltás minden jelenlevőből egyszerre, s tőrdre borultak. Mennyei öröm töltötte el mindannyiukat, s örömkönyveket sírtak.

Ezután a teljes megszállás után – ami a megadott idő elteltével **ördögűzés nélkül** teljesen megszűnt, **4 napi szent angyali megszállás következett.**

Később még 3 év „félíg megszállást” kellett elviselnie, hogy testében egészítse ki azt, „ami még Krisztus szenvedéséből hiányzik”. Szenvédései érdemeivel segíti azokat akik közbenjárásáért folyamodnak a szegény bűnösökért.

Ezért kérhetjük közbenjárását: alkohol, drog és egyéb függőségek esetén, megtéréséért, a megkötözöttek és megszállottak szabadulásáért (alkohol, drog, pénz, élvezetek stb.). Az Égiektől kapott nagy küldetésének a jelentősége még nem eléggé ismert az Egyházban, de biztos, hogy tisztelete is fel fog virágozni és az ő szobra is ott lesz sok templomban. Kapcsolódjunk be a munkájába: szeressük a Szeretet Lelkét (és ezáltal a saját lelkünket is) és végezzünk (akár folyamatosan is!) kilencedeket a Szentlélek Úristen tiszteletére!

„Tüzet hoztam a Földre, s mi mást akarnék, mint hogy ez mielőbb fellobbanjon!”

Kérjük boldog Mirjam nővért az Új Pünkösödért, a Szentlélek kegyelmeinek a kiáradásáért.

Boldoggá avatása 1919-ben elkezdődött ugyan, de csak 1983-ban avatta boldoggá II. János Pál pápa a nővért, majd kiadta a „Dominum et Vivificantem” (Urunk és Élтетónk) c. enciklikáját a Szentlélekről.

„Jöjj el Szentlélek Úristen!”

Bízzatok és nagyon reméljétek

...Ma a bizalom és a remény üzenetét akarom átadni nektek, hogy kísérjen benneteket nehéz utatokon.

Bízzatok Mennyei Édesanyátokban, aki mindig mellettek áll, hogy segítsen, és papságokban támaszotok legyen.

Látom számtalan nehézségeket, elfogadom minden kéréseteket, mellettek vagyok, hogy erőt adjak magányotok elviseléséhez, örömet és vigaszt ajándékozok nektek sok-sok keserűségetek közepette.

Ne érezzétek magatokat egyedül!

Akkor is, ha az apostolkodás feladata olykor száraz és nehéz, akkor is, ha titeket körülvevő környezet akadályokat gördít papi működésetek elé, akkor is, ha az emberi gyengeség legyűrni látszik titeket, sohase bátortalanodjatok el. Én mindig mellettek vagyok, mint jó és megértő Édesanya, vezetek, vigasztalak, bátorítalak benneteket, összegyűjtöm könnyeiteket, mint értékes drágaköveket, és őrzöm minden fáradságotokat Szeplőtelen Szívem rejtékén.

Nagy bizalmatok legyen Isten teljes diadalában e szegény emberiség felett, amely oly beteg és oly távol van Tőle.

A nagy gyötrelmes fájdalmas éveit élitek, és a szenvedések mindennap erősebbé válnak mindenki számára.

A mostani időt töltsétek Szeplőtelen Szívem Getszemáni kertjében, és készüljétek fel Mennyei Atyátok akaratának szeretetteljes megtételére.

Legyetek a hit tanúi e nagy hitehagyás idején, legyetek az életszenség tanúi e nagy gonoszság idején, legyetek a szeretet tanúi egy olyan világban, amely az önzéstől, a gyűlölettől, az erőszaktól és a háborúktól keményre és érzéketlenné, elnyűtté és szárazzá vált.

Vigyétek el mindenféle anyai és irgalmas szeretetem balszámát!

Vegyétek papi karjaitokba gyermekeimet, akik eltévedtek, távol vannak, szegények, gyengék, betegek, bűnösök, és vezessetek mindenkit Szeplőtelen Szívem biztos menedékébe...

*Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dzsakarta-Cisarua (Indonézia),
1993. október 21.*

Mária- kegyhelyek

Nagysároslak (Moschendorf)

Nagysároslak nem kegyhely, de szép Mária szobrát öröm szemlélni.

A XIII. század óta létezik a település. Törökök, pestis, majd tüzvész pusztította Nagysároslak népességét. A viharos múlt után 1713-ban építettek fel egy kápolnát Szent Rozália tiszteletére. A templom a mai formájában 1773-ban épült fel. Oltára és fa szobrai is ezidőből származnak. A tiranoni békeszerződésig Vas vármegyéhez tartozott, azóta Burgenlandhoz van csatolva. Mai hivatalos neve: Moschendorf.

Imádkoztunk még egy darabig

Miskolcon éldegéltünk egy családi házban. Nagy kert, kutya, macska, madár, egér, ami kell. A ház azonban bőven hagyott kivetnivalót maga után, úgyhogy el is határoztuk, hogy odébb állunk, mert tarthatatlanná kezdett válni a helyzet. Elkezdtük hirdetni a házat. Egy ismerősünk azt mondta, hogy maximum egy vaknak fogjuk tudni eladni, olyan rossz állapotban van. Sebaj... Eltelt egy hónap, aztán kettő, aztán három. Eltelt egy év, aztán kettő, aztán... Kezdtek feladni a reményt. Az egyik téli napon egy kedves ismerősünk temetésére utaztunk Budapest közelébe. Nagyon közel állt hozzánk, a Fokolár közösség egyik magyarországi alapítójának számított. Amikor véget ért a szertartás, családostul odavonultunk a sírja mellé, körbe álltunk és elkezdtünk imádkozni. Azt kértük tőle, hogy ha a Jóistennek van valami terve ezzel a miskolci lakással kapcsolatban, legyen kedves, járjon már közben értünk. Imádkoztunk még egy darabig, aztán visszautaztunk Miskolcra. Amint beléptünk a házba, észrevettük, hogy az üzenetrögzítőn van egy még nem meghallgatott üzenet. Valaki a házunk felől érdeklődött. És ő vette meg!

Azóta is az egyik legnagyobb csodaként tartom számon.

G.Á.

Mária Korszaka

A magyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

A helyes Mária-tiszteletről

Maga a II. Vatikáni Zsinat emlékeztet arra, hogy míg az imádat (latríá) egyedül Istent illeti meg, a Szenteknek viszont a nekik kijáró tisztelet (dulía) övezi. Isten Anyjának viszont megkülönböztetett tisztelet (hyperdulía) jár, éppen az üdvösség művében betöltött hivatása miatt.

A helyes Mária-tisztelet mindenekelőtt Krisztus-központú. Máriát nem önmagáért tiszteljük, hanem Krisztus miatt: a Megváltónak az üdvösség művében betöltött szerepe miatt, melyben kulcsfontosságú szerep jutott Máriának is. Hiszen ő engedelmesen együttműködött Isten akaratával: engedte, hogy a Szentlélek által megfogadjon méhében az Atya örök Igéje, világra szülte az emberré lett Fiúistent, gondját viselte, felnevelte, s társa, segítője volt az emberek között végzett küldetésének teljesítése közben is. A keresztnél állva lett igazán az Egyház Anyjává, amikor a haldokló Üdvözítő Jánost őrá, őt pedig János gondjaira bízta. Majd az apostolokkal együtt imádkozva, a megígért Szentlélek eljött, s most is velünk és értünk imádkozik Mária, mint a megdicsőült Egyház legkiválóbb tagja.

A helyes Mária-tisztelet továbbá nemcsak Krisztus-központú, hanem Egyház-központú is. Mária ősmintája az Egyháznak, hiszen mindkettő szűz, anya és jegyes egyszerre. Az Egyház is szűz, mert Istennek szentelt, s legbelül tiszta. Anya, mert Krisztust adja a világnak. Jegyes, mert már Krisztusé, de még nem élvezi teljesen a beteljesülés boldogságát, amire azonban hivatott. Mária édesanyja is az Egyháznak, s ugyanakkor része is: tagja a Szentek Közösségének. A helyes Mária-tisztelet tehát elválaszthatatlan az Egyház szeretetétől és misztériumának helyes szemelésétől.

A Mária-tisztelet első megnyilvánulása a Szentírásban van (amikor egy ember Máriát az Üdvözítő miatt dicséri), s ez nem más, mint amikor Mária látogatást tesz Erzsébetnél, s Erzsébet áldottnak nevezi Máriát, éppen „méhének gyümölcse” miatt.

Az igazi Mária-tisztelet sohasem elméleti, hanem mindig van gyakorlati megnyilvánulása. Helyessé viszont akkor lesz, és akkor marad az, ha az Egyház tanítóhivatala állandóan őrködik fölötte. Lehetnek például egy kegyhelyen tiszta kultuszformák, lehet a kegyhely születésének alapmotivációja olyan esemény, mely a hit legtisztább megnyilvánulásáról tesz tanúságot, ha belekerülnek mitikus, babonás, félelemkeltő, túlságosan földhözragadt, csodahajhászó, hitünk tanításától eltérő, szubjektív elemek, akkor azokat még idejében észre kell venni, megtisztítani tőlük és így a helyes úton tartani a kultuszt.

A helyes Mária-tisztelet elsődleges forrása a Szentírás, hiszen Máriának az üdvösségtörténetben elfoglalt helyét és szerepét a legautentikusabb módon abból tudhatjuk meg. Az Egyház Szent Hagyományában található írások sem elvetendő persze, hiszen az egyházatyák és a korai zsinatok legégetőbb gondjai köré tartozott hitünk igazságainak hiteles bemutatása, kifejtése és védelme. Ebben a szellemi kincsben is megtalálható már a Szűzanya, s láthatjuk, hogy *miért* is tisztelte őt már az Ősegyház is. A liturgiában kristályosodtak ki már az első századok során hitünk igazságai. Teológiai forrás is a liturgia, hiszen a Szentlélek jelenlétének és működésének egyik legnyilvánvalóbb helye. A liturgia is bőven tesz említést Máriáról, s nagyon szép ünnepeink vannak, melyek Máriának az üdvösség művében betöltött szerepét helyezik elénk. A liturgia lassan változik, és sohasem az Apostoli Szentszék tudta és beleegyezése nélkül. Ezért, ha helyes Mária-tiszteletet óhajtunk tanulni, bátran hagyatkozhatunk a liturgiára. A népi vallásossággal már nem ugyanez a helyzet. Hatalmas mélységek, az emberi szív legtisztább megnyilvánulásai tárulnak elénk a népi vallásosság egyes formáiban. Azonban ne felejtjük el, hogy ezek a formák mindig magukban foglalják a közvetítő közeg emberi sajátosságait is, ezért nem mentesek a tévedésektől, erős megfogalmazásoktól, néha idejétmúlt ábrázolási formáktól. Az Egyház tanítóhivatalának feladata, hogy ezeket a megnyilvánulásokat figyelemmel kíséresse és gondozza, hogy elburjánzás helyett bőséggel teremje a kegyelmi élet gyümölcseit.

A helyes Mária-kultusz nem infantilis. Máriát úgy tekinti, mint ahogy egy felnőtt ember tekinti édesanyját. Nem gyermek módra „istennőt”, mindenhatót lát benne tisztelője, nem úgy viszonyul hozzá, mint a kisgyermek édesanyjához, hanem éppen úgy, mint egy felnőtt ember. Ha felnőtt módon szólítjuk meg, nem alakulnak ki helytelen, infantilis függések iránta, melyek könnyen istenítéséhez vezethetnek. Sajnos sok keresztény van,

aki hajlamos ilyennek beállítani Máriát, egy szintre helyezve, vagy éppen még fölébe is emelve Istennek.

A helyes Mária-tiszteletben hatalmas szerep jut az imádságnak. Nemcsak a magánimádság csendjében végzett őszinte tiszteleti megnyilvánulásokra gondolok itt, hanem az Egyház által jóváhagyott és hosszú évtizedek alatt kedvelté vált imaformákról. Ilyen pl. a rózsafüzér, mely Krisztus-központú imádság, hiszen Máriával és Mária segítségével elmélkedjük végig Jézus istenemberi életének és mennyei dicsőségének legfontosabb állomásait, vonásait. Ilyen például a loretoi litánia is, melynek invokációi nemcsak és nem elsősorban Máriát dicsérik, hanem Krisztus érdemeire való tekintettel csodáljuk meg Mária személyében Isten nagy művét. Ezért nem elítélendő gyakorlat a loretoi litániát kihelyezett Oltáriszentség előtt végezni. De jelentős lelki gyümölcsökről számolnak be a Szeretetláng befogadói is, mely – egy magánkinyilatkoztatás alapján, Mária ígérete szerint – kegyelemmel tölti el a hívőt, s megfékezi a gonosz lélek működését.

Ha a helyes Mária-tiszteletről el akarjuk mélyíteni tudásunkat, vegyük kézbe bátran VI. Pál pápa Marialis cultus kezdetű, 1974-ben írt apostoli buzdítását, melyben a szentatya tisztán, világosan elénk tárja az Egyház irányelveit. A helyes Mária-tisztelet Krisztus helyes ismeretére vezet minket. Így jutunk általa az Üdvözítőhöz: „*Per Mariam ad Iesum*”.

K.Z.

A félelem a Sátán műve

„Mily sokféleképpen igyekszik ellenfelem titeket elcsüggeszteni, hogy így védtelenné váljatok. Mindent megkísérel, hogy benneteket minden lehetséges módon szétválasszon, elkülönítsen, egymás ellen fellázítson, ő, aki kezdetől fogva a hazugság atyja, és gyűlöletet vet.” (Kék könyv 1983. I. 1. és 1983. II. 11.)

A Szűzanya ezen szavai ma, a harmadik évezred elején rendkívül időszerűek, különösen ott, ahol évtizedekig az ateista marxizmus diktatúrája nyomorította el a nemzeteket. Ezek a megállapítások Magyarországra vonatkozólag is érvényesek.

Próbáljunk elgondolkodni a magyar mindennapok valóságáról Mária lelkületével és kérjük őt, hogy az iszonyatos zűrzavar a fejekben és a lelkeket hatalmában tartó káosz minél előbb megszűnjön. A történelem kezdete óta hatalmas küzdelem folyik a jó és a rossz között. A felvilágosodásnak elnevezett szellemi sötétség a „szabadság, egyenlőség, testvériség” hamis, szabadkőműves jelszavával egyre jobban lerombolta a lelkekben a

transzcendentális értékrendet. A Sátán létezik, az evangéliumok nem egy helyen írnak róla, mégis elhitette az emberekkel, hogy nincs, hogy nem létezik. Ő a hazugság, a félrevezetés és a megosztás nagymestere.

Egyik igen hatékony módszere a „divide et impera” elvén alapul. Megosztani és uralkodni az eszméiben és gondolataiban szétzilált emberek és közösségek felett.

Elhhez az út a félelem felkeltésén át vezet. A Sátán egyik hatásos fegyvere a félelem előidézése a lelkekben és az emberi közösségekben. A félelem megbénítja a lelket, elveszi cselekvőképességét, és bizonytalanságot idéz elő, és a bizonytalanság tovább erősíti a félelmet.

Történelmi tapasztalataink azt mutatják, hogy a félelem Magyarországon a múlt század elejétől kezdve fokozatosan hatalmasodott el, végül napjainkra olyan mértékű lett, hogy társadalmat romboló erővé vált.

Beférkőzött az egyéni életünkbe, a vallási életünkbe, a közösségek és a nemzet életébe.

Egyéni életünkben meg kellett ismerkednünk az élet nyomorúságával, azzal az új helyzettel, hogy életünk minden tekintetben, de különösen anyagi vonatkozásaiban bizonytalanná vált, megismertünk olyan új fogalmakat, mint a létminimum, a létbizonytalanság, a fizetésképtelenség, a munkanélküliség, a kilakoltatás, a fedél nélküli hajléktalanság. Ezek mind komoly anyagi következményekkel járó negatív hatások az egyének és a családok életében. A Sátán munkája itt is tetten érhető, mert az anyagi biztonság elégtelensége vagy hiánya állandó félelemben tartja lelkünket – félünk az ismeretlen és kiszámíthatatlan jövőtől – és ezek a félelmek megronthatják a családok életét, és végső esetben a konfliktusok felerősödése folytán azok széthullásához is vezethetnek. A félelem nyomában legtöbbször ott jár a csüggedés, a tehetetlenség érzése, a kiszolgáltatottság, meg a kilátástalanság is.

A Sátán eszköztárából az emberi világba küldött félelem nagyszerű eszköz volt az Isten elleni küzdelmében, abban a törekvésében, hogy a hitet, a vallásos meggyőződést az emberek lelkében lerombolja, és létrehozza a Földön azt a társadalmat, amelyet Isten nélküli civilizációnak lehet nevezni.

Így szivárgott be a hit világába, a vallási életünkbe is a félelem. A XX. század kifejezetten a Gonoszság hatalma alatt állt. Működésének csak két legfontosabb következményét említem meg. Az egyik az volt, hogy a Szűzanya által többször is említett „Vörös Sárkány” (az államilag intézmé-

nyesített és támogatott istentagadás) tevékenysége a gyakorlati ateizmus világméretű elterjedéséhez vezetett. (Lásd Fatima 1917.)

A másik: a tízparancsolaton alapuló erkölcsi világrend lerombolása, amelynek nyomában szükségszerűen feltörő relativizmus és erkölcsi nihilizmus az egyik válságból a másikba sodorta az emberiséget. (Két világháború, népiirtások, öldöklések, abortusz, népesség csökkenése, terrorizmus, ökológiai katasztrófák. a sort még folytatni lehetne.)

„Ezekben az időkben egyre veszélyesebb módon terjed mindenütt a gyűlölet és a féktelen önzés. Ellenfelem mindenhová megosztást visz: a családokba, a szerzetesközösségekbe, az Egyházba, az egész emberi társadalomba. Milyen nehézé vált ma egymás megértése, milyen fáradtságba kerül kölcsönös megértésben és egyetértésben élni.” (Kék könyv 1984. VIII. 15.)

A XX. században zajlott le a történelem egyik legnagyobb vallásüldözése, a nemzeti szocializmus és a kommunizmus alatt.

Az egyházaktól elvették az ifjúság nevelésének jogát, a megfélemlítés számtalan eszközével szorították vissza a hitéletet a templomok falai közé és Isten az ateista évtizedek alatt kiszorult a társadalomból és az emberek tudatában is a perifériára került.

A pszichikai és testi kényszer alkalmazása sok esetben a nyílt fizikai megsemmisítésig fokozódott. Főpapok és papok ezreit tartották megfigyelés alatt, sok száz papot börtönöztek be koholt vádak alapján, hogy megfélemlítsék a papokat és a híveket. Oly nagy volt a diktatúra lelki nyomása, hogy mindent elborított a félelem. A Sátán munkája annyira eredményes volt, hogy a pásztorok nélkül maradt nyáj szétszéledt és megfogyatkozott. Kevesen tudtak megállni a szörnyű viharban, azok a papok, akiknek belső fényét sikerült megtörni, nem világítottak többé.

Már ebben az időben alakultak ki a magyarságon belül az intézményesített gyűlölet gyökerei. Megmutatkozott a Sátán igazi arca, amikor nyilvánvalóvá vált, hogyan működik a félelem, a megosztás és a gyűlölet a nemzet életében. Magyaroknak a magyarral való szembe fordítása már akkor elkezdődött, amikor meghirdették az osztályharcot, amikor a megsemmisítésig gyűlölni kellett a polgárt, a kulákot, a papokat és az Egyházat. A kommunista ideológia fő elve volt az osztályharc és az osztálygyűlölet. Ez azt jelentette, hogy a gyűlölet a társadalom törvényévé vált, és a gyűlölet által létrehozott erőszak szintén törvényes és megengedett volt.

Sajnos azt kellett tapasztalnunk, hogy a Szovjetunió széthullása sem jelentett megkönnyebbülést. Amerika megnyerte a hidegháborút, de győzelme nem erkölcsi győzelem volt, nem a jó győzelme volt a rossz felett,

hanem a globalizáció, a határok nélküli szabadosság, a pénz és a bankvilág diadala volt.

Magyarország a rendszerváltáskor úgy lépett át a Szovjetunió vezette internacionalista világból egy másik – szabadnak hitt és demokratikusnak hazudott – globális világba, hogy egy történelmi pillanatra sem nyerhette vissza nemzeti öntudatát. Nem teremthette meg saját, belső nemzeti életét.

Szomorú, hogy ma is tombol a gyűlölet, a széthúzás az országban. Két táborra szakadt a társadalom, szándékosan szítják a gyűlöletet a társadalom különböző csoportjai között, a generációs problémákat felerősítik, szembeállítják a fiatalokat az idősebbekkel, a nyomországon élő szegények tömegeit a dúsgazdagokkal, a vidéki embereket a városokban élőkkel, a vallásos embereket a nem hívőkkel, az egyik politikai tábor a másikkal. A gyűlölet a politika eszközévé vált. Oly nagy már a szakadék, hogy a józan ész és a megbékélés hangja nem hallatszik el a „lélektől lélekig”.

Látjuk-e már, hogy a Sátán a megosztás nagymestere?

A rendszerváltás után tizenhat évvel még mindig, és újra a félelem bénítja meg a lelkeket!

Félünk az önzés, a haszon és az érdekek világától. A bankok és a pénz hatalmának világától. A gazdasági kiszolgáltatottságtól és a munkanélküliségtől. A világot elborító terrorizmus fenyegetésétől. A globalizmus határok nélküli új világrendjétől. Félünk a természeti katasztrófáktól.

Félünk attól, hogy nemzetünk sorsáról és jövőjéről ismét nem mi fogunk dönteni.

Nem mertünk beszélni XX. századi történelmünk megrázó eseményeiről. Többek között még mindig nem szabad beszélni Trianonról, arról, hogy az ateista szabadkőművesség darabokra szaggatott egy országot, csak azért, mert Mária országa volt. (A mai parlament összetételét köszönhetően megszületett az idén egy emléknapnak deklarált megemlékezés – a szerkesztő)

Nem mertünk őszintén beszélni közelmúltunk történelméről, arról, hogy mi történt velünk a második világháború után, a kommunizmus gyötrelmes évtizedei alatt.

A kommunizmus összeomlása után új országot szerettünk volna építeni, a szabadság és a jólét országát, de úgy tűnik, hogy ez nem sikerül, úgy tűnik, hogy semmi sem változott, hogy az alapvető problémáink nem oldódtak meg, és egyre jobban úgy tűnik, hogy a Gonoszság erőinek hatalmába kerültünk. Tudnunk kell ugyanis, hogy demokrácia és félelem, demokrácia és gyűlölet nem férnek össze egymással!

Mielőtt a depresszió teljesen hatalmába kerítene minket, vegyük észre, hogy a Sátán az utolsó, igazi értékünket is el akarja venni tőlünk: a reményt! A változás reményét, a jó győzelmének reményét, a hitet abban, hogy Isten irgalma még megmentheti Magyarországot.

Nemzetünk állapotáról tökéletes helyzetértékelést adott a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2006. január 1.-én kiadott körlevele, amelyben imaévet hirdetett meg a nemzet lelki megújulásáért, és amelyben a következőket mondja: „Nemzetünk nagyon nagy bajban van, csak Isten irgalma menthet meg minket. Ránk telepszik az elmúlt évszázadok és évtizedek tragédiáinak és kudarcainak sorozata. Vérengzések és megaláztatások. Bizalmatlanság nemzetünkön belül, az összetartás drámai hiánya. Súlyosan nehezedik ránk a reménytelenség bűne és a csüggedés kísértése is.”

A Sátán a tömegtájékoztatással terjeszti világméretében az erőszakot, a rombolást, a gyűlöletet, a félelmet, a bűnöket, és ezzel azt akarja sugallni a lelkekbe, hogy a világban már győzött a Sátán, hogy semmit sem lehet tenni ellene, semmin nem lehet változtatni, és kár minden erőfeszítésért.

Fogadjuk meg a Szűzanya figyelmeztetését: „Győzzétek le a félelem, a csüggedés, a szomorúság kísértését. A bizalmatlanság megbénítja a cselekedeteiteket, és Ellenfelem nagy hasznára van.” (Kék könyv 1975. X. 18.)

Ha földadjuk a reményt abban, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szíve győzni fog a Gonoszság hatalma felett, akkor valóban el fogunk veszni.

A boldog emlékü II. János Pál pápa a Szentlélek indítására ezekkel a prófétai szavakkal fordult a világhoz, első megnyilatkozásában, pápává választása után: „Ne féljete!”

Ő már akkor tudta, hogy milyen erős a Gonoszság hatalma.

Gyulai Oszkár

Beszámoló a Máriás Papi Mozgalom életéből

A leányfalui MPM lelkigyakorlata az egyetlen alkalom, hogy a mozgalom szellemében az egyes régiókban működő felelősök – papok és hívek – évről évre találkozhatnak egymással.

Nagy szükség van erre, kell, hogy megismerjük egymást, hogy megérezzük az összetartozás erejét, tapasztalatokat cseréljünk. Tudatosítjuk magunkban, hogy egy nagy imamozgalom apró láncszemei vagyunk, nem elszigetelten éljük a mozgalom lelkiségét, hanem lélekben összekapcsolódva, egymással és Máriával egységben vagyunk.

Ez egy világméretű imamozgalom, a Szűzanya mozgalma (v.ö. 1975. december 8. és december 31, 1993. június 19.) amiben erdélyi, vajdasági, szlovákiai és anyaországi magyarok szoros egységben „egy szívvel, egy lélekkel” imádkozunk.

Ezek a nyári különleges lelkigyakorlatok 15 éve segítenek bennünket, hogy a mozgalomban tevékenyen részt vegyünk. A kazettáinkon, jegyzeteinkben és lelkünkben őrizzük a már közülünk eltávozott kedves vezető atyák – Matyi bácsi, Oszkár atya – és a mindig velünk lévő atyák előadásait, tanításait. A napi szentmiséken, a közös adorációkon – tudva, hogy a Szűzanyával és az öröklétbe távozott szeretett papjaival és a testvérekkel szoros kapcsolatban vagyunk – átéljük azt a mély lelki egységet, amit a Szűzanya ígért mindnyájunknak, akik az Ő mozgalmában részt vesznek.

A fraternitásokon az egyes régiókból érkezett felelősökkel megbeszéljük a tapasztalatainkat, örömeinket, problémákat, eseményeket a mozgalom életéből. Tanúságtételek hangzanak el, tanulunk egymástól. Sok szép és mély barátság szövődött köztünk a sok év alatt, ami a mai napig támaszt, erőt, örömet jelent, hiszen a Szűzanya ajándékba adott minket egymásnak, ahogyan Ő mondja az egyik üzenetében.

A 2010-es júniusi lelkigyakorlat nyitó szentmiséjét Kovács Zoltán atya – jelenlegi magyarországi felelős – tartotta a jelenlévő Sóti János SJ, Katona Farkas O.Cist és Halmányi Zoltán atyákkal. Kovács Zoltán atya elfoglaltsága miatt a többi napon nem tudott köztünk lenni.

Mindennap 3 rózsafüzért imádkoztunk el a tizedek előtti – atyák által tartott – elmélkedések elősegítették a szemlélődést a titkokban való elmélyülést, a „jó” imádkozást. A szentmisék homiliái és az atyák előadásai által sok kegyelmet kaptunk. Mélyen megérintett mindnyájunkat Farkas atya lélekkel átszőtt nagy teológiai tudásából áradó tanítása, elmélkedései. Nagyon szeretjük Sóti János atya a MPM szellemében tartott, és a mozgalom életéből vett gyakorlati példákkal, történetekkel fűszerezett derűs előadásait, melyekkel szívünkbe és elménkbe véste – nagyon komolyan – a mozgalomról, a cönákulumok tartásáról a tudnivalókat. Farkas atya Szent József tiszteletéről tanított, valamint arról, hogy hogyan valósítsuk meg a Máriával való életet, hogyan lépünk szívközösségbe vele és hogyan éljük meg, hogyan mutassuk meg Mária szeretetét az Atya, Jézus és az emberek felé, mert így lesz értékes Mária Szeplőtelen Szívének tett felajánlásunk. Így tesszük lehetővé, hogy Mária általunk cselekedjék. A fiatal Halmányi Zoltán atyát is a szívünkbe zártuk, ő már régebben is volt velünk Leányfalunk, reméljük, hogy ezután is mindig el tud jönni. Az általa bemutatott szentmisén is a homília a Szűzanyáról szólt.

A r ó z s a f ü z é r

Rosarium Virginis Mariae – folytatás

Imádság a békéért és a családjáért

6. A rózsafüzér szorgalmazásának nagyobb aktualitást ad néhány történelmi körülmény. Köztük az első: nagyon kérnünk kell Istentől a béke ajándékát. A rózsafüzért Elődeim s én magam is többször úgy ajánlottuk, mint a békéért szóló imát. Egy olyan évezred elején, mely 2001. szeptember 11-i merénylet döbbenetes eseményével kezdődött, és napról napra sokféle véres és erőszakos cselekmények történnek, a rózsafüzér újrafelfedezése azt jelenti, hogy elmerülünk Krisztus misztériumának szemlélésében, aki „a mi békénk”, mert „a két népet egygétette, és a közük emelt válaszfalat ledöntötte, tudniillik az ellenségeskedést” (Ef 2,14). A rózsafüzér nem imádkozható anélkül, hogy ne éreznénk sügétest a béke szolgálatára, különös teintettel Jézus szülőföldjére, mely ma is annyira megpróbált, és egy keresztény szívnek annyira drága föld.

Hasonlóan elkötelezettséget és imádságot sürget korunk egy másik kritikus területe: a *család*, a társadalom sejtje, melyet elméletileg és gyakorlatilag egyre erősebben támadnak bomlasztó erők, s azt a félelmet keltik, hogy ezen alapvető és mással nem helyettesíthető intézmény jövője s vele együtt az egész társadalom sorsa kérdésessé válik. A rózsafüzér imádkozásának sürgetése a keresztény családokban – a család lelkipásztori gondozásának tágabb keretein belül – hatékony segítséget kínál a korunkat jellemző krízis pusztító hatásainak megfékezésére.

„Íme, a te Anyád!” (Jn 19,27)

7. Számos jele van annak, hogy a Szent Szűz éppen ezen imádság révén mennyire érvényesíteni akarja anyai gondoskodását, melyre a szeretett tanítvány szemlélésében a haldokló Megváltó az Egyház minden gyermekét rábízta: „Asszony, íme, a te Fiaid!” (Jn 19,26) Ismerjük azokat a körülményeket, melyek közepette a 19. és 20. század folyamán Krisztus Anyja érezte jelenlétét, s hallatta hangját, hogy buzdítsa Isten népét a szemlélődő imádság e formájára. Különösen szeretnék emlékeztetni – a keresztények életére gyakorolt döntő hatása és az Egyháztól kapott hivatalos elismerés miatt – a lourdes-i és a fatimai jelenésekre. E kegyhelyeken számos zarándok keresi a megkönnyebbülést és a reményt.

Az atyák személyes lelki vezetése és a szentgyónásaink által sok kegyelmet, szeretettel adott irányítást kaptunk. A napokat záró szentségimádások után, a szilenciumok alatt igyekeztünk elmélyíteni a kapott lelki ajándékokat.

Ezen a lelkigyakorlaton jelen volt Vojtkova Alzbeta asszony, akinek áldozatos tevékenysége által Szlovákiában széles körben elterjedt a MPM. Az ő fia Marian Vojtko atya a szlovák országos felelős. Alzbeta asszony az ő kedves egyéniségével mindnyájunk szívébe belopta magát. Előadásában megvilágította a Szűzanyának tett önfelajánlásunk nagy értékét. Az ő írásait a kezdetektől nagy figyelemmel olvassuk a Mária Kora folyóiratban. Nagy örömről szolgálta, hogy most megismerhettük. Részt vett a lelkigyakorlaton Orlovsky István és Grédi Márta és férje, az újság szerkesztőbizottságának tagjai.

Értékes előadást hallottunk Dr. Berkes Dezső szegedi felelősünkötől a Szentlélek és a MPM kapcsolatáról, a Szentlélek és Mária közötti mély egységről. Foglalkozott a világ jelenlegi helyzetével, sok bajával és az Új, második Pünkösöd eljövetele által megvalósuló csodálatos jövővel. Sokat idézet a kék könyvből, ébren tartva a reményt a szívünkben.

Az én előadásom címe volt: Életünk szentmiséje Máriával. Mária tanítása szerinti, a Szentírásból és a napi szentáldozásokból táplálkozó, Jézussal való bensőségesen egyesült életről beszéltem, amire a Szűzanya vezet el bennünket. Nagyon fontosnak tartom a kék könyv üzeneteinek olvasását, melyből megtanuljuk önfelajánlásunkat élni a mindennapjainkban.

Szép volt ez a szűk 3 nap, lelkileg feltöltődve jöttünk haza. Az itthon maradottnak próbáltuk átadni az ott tapasztaltakat és a hétköznapiakban próbáljuk megvalósítani az ott tanultakat.

A lelkigyakorlatot követően június 26.-án volt a Mátraverebély-Szentkúton a harmadik szlovák-magyar imanap. Az eseményen részt vevő magyar és szlovák főpapok Mária oltalmába ajánlották népeinket. Kétezer zarándok vett részt az imanapon melyen délelőtt magyar és szlovák nyelven cönákulumot tartottak, erősítve az összetartozást és egységet.

Jó volna Magyarországon is regionális MPM találkozót megvalósítani úgy, mint a Vajdaságban vagy Szlovákiában.

Miskolcon 8 templomi cönákulum működik hetente. Gobbi atya kétszer járt nálunk, Farkas atya 2009-ben augusztusban és Sóti János atya 2010 májusában. Városi nagy cönákulumot is tartottunk többször. Ezek az alkalmak nagyon jók és szükségesek, hogy a közös ima és találkozás által lélekben megerősödjünk.

Már most várjuk a következő 2011-es lelkigyakorlatot. Ave Maria!

Virágh Kálmánné Gizella, Miskolc

A tanúk nyomában

8. Lehetetlen volna megszámolni a szentek seregét, akik a rózsafüzérben találják meg a megszentelődés hiteles útját. Legyen elég emlékezni Grignon Szent Lajos Máriára, aki nagyon értékes könyvet írt a rózsafüzérről, vagy a kortárs Pietrelcinai Pio atyáról, akit az imént avathattam szentté, vagy arra a különleges karizmára, melyet Boldog Bartolo Longo, a rózsafüzér apostola hordozott. Az ő életszentségének útja a szíve mélyén hallott sugallatra támaszkodott: „Aki terjeszti a rózsafüzért, üdvözü!” E sugallat alapján úgy érezte, hogy Pompeiben templomot kell építenie a Rózsafüzér Királynője tiszteletére, annak az ókori városnak a romjain, melyet éppen megérintett az evangélium, mielőtt 79-ben a Vezúv látvája eltemette, és csak századokkal később bontakozott ki hamujából a klasszikus műveltség fényének és árnyainak tanújaként.

Bartolo Longo egész életművével, de különösen a „Tizenöt szombat” ájtatosságával a rózsafüzér krisztológiai és kontemplatív lelkületét tárta elénk, s ehhez nagy bátorítást és támaszt kapott „a rózsafüzér pápájának” nevezett XIII. Leóban.

(Részlet II. János Pál pápa Rosarium Virginis Mariae apostoli leveléből, 2002.)

Teljes önátadás Szűz Máriának

2010. augusztus 15-én a Váci Piarista templomban több mint kétszázan tettünk örök fogadalmat a Szűzanyának, melyben azt az elhatározásunkat jelentettük ki, hogy ezentúl szeretnénk teljesen lemondani magunk dolgairól és csak a Szűzanya szolgálatában akarunk állni. Ezen a szolgálaton keresztül juthatunk igazán közel Jézus Krisztushoz, a mi Megváltónkhoz. A 33 napos felkészülés után nagy élmény volt, hogy ilyen sokan és ilyen szépen megrendezett módon tehetjük le ezt a fogadalmunkat.

Hadd álljon itt egy egyszerű felajánló ima, melyet bárki, minden felkészülés nélkül is akár minden nap imádkozhat, szándékát kifejezve. Ezt az imát az olaszországi Schio-ban diktálta a Szűzanya.

Ó, Mária, Világ Királynője, jóságos Édesanyánk!

Közbenjárásodban bizva rád bízuk lelkünket.

Kísérj el minket minden nap az Öröm Forrásához!

Ajándékozd nekünk az Üdvözítőt!

Szeretet Királynője, neked szenteljük magunkat! Ámen.

Jánossy Gábor